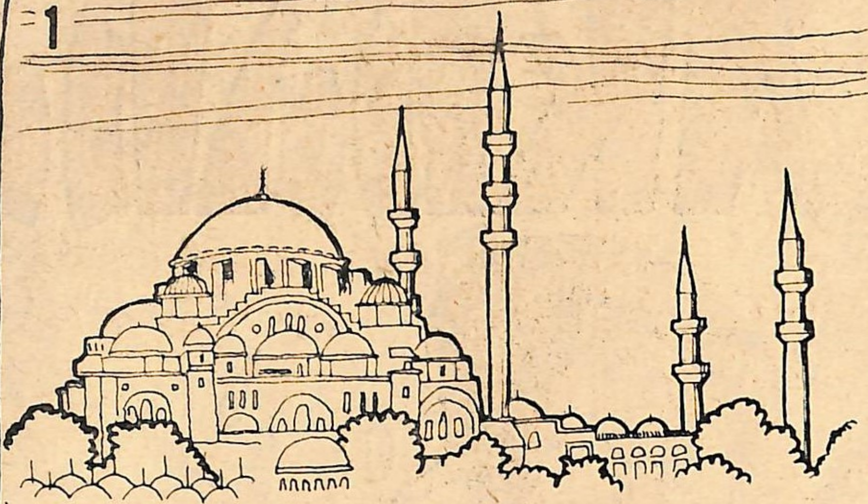
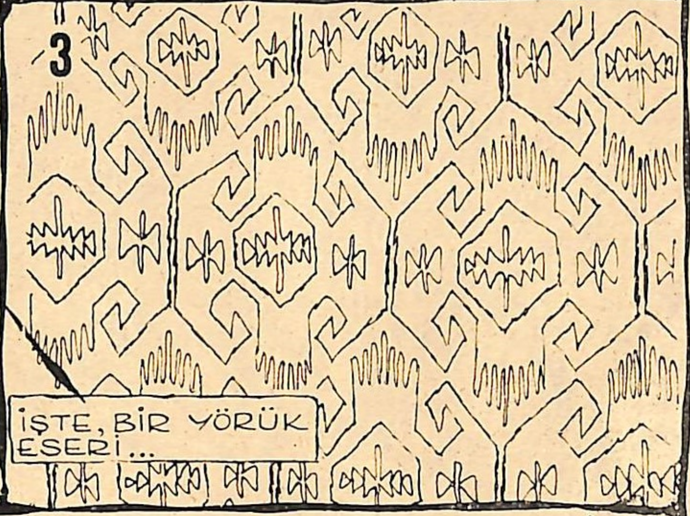
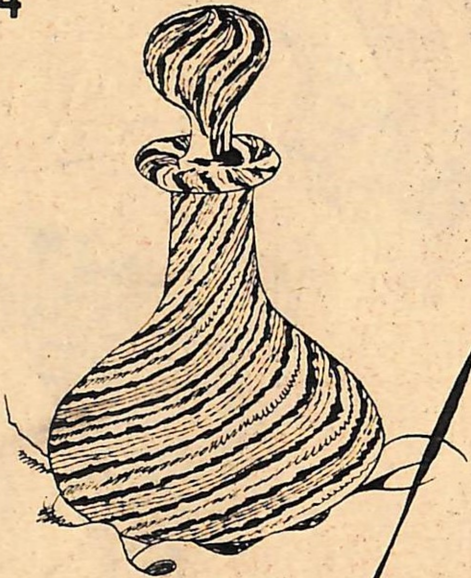

VATANDAŞ SORUYOR : — Erken seçim isteyenler parmak kaldırsın!...

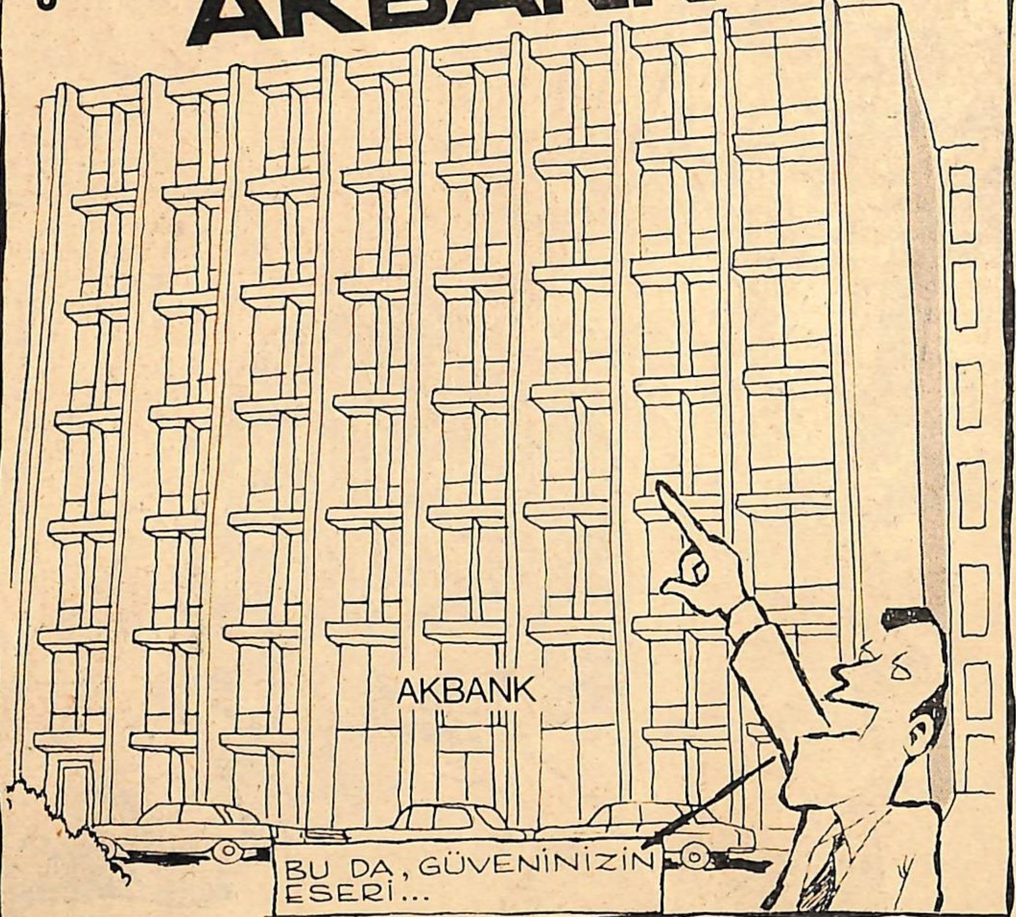

AKBANK

güveninizin eseri

Akbaba

Kurucusu :
Yusuf Ziya
ORTAÇ

Yıl : 55 — Cilt : 32 — Sayı : 11 * Haftalık Siyasî Mizah Gazetesi * 9 Mart 1977 — Fiatı 250 Kuruş

KATSAYI

HÜKÜMETTE 10, Karma Komisyon'da 11, Senato'da 12, Komisyon'da yine 11, Meclis'te yine 12... Çıkışlı inişli serüven böylece sona ermiş oluyor. Kamu görevlileri Mart ayından başlayarak 12 katsayı üzerinden aylık alacaklar. Güle güle harcasınlar. Har vurup harman savurmayarak fazlasını biriktirsinler ve de kendilerine hanlar, apartmanlar, arabalar alsınlar. Az - buz değil, ayda kırk liradan binikiyüz liraya kadar daha fazla para geçecek ellerine. Ortalama bir memur bu parayla doksansekiz yıl sonra bir Mercedes araba alabilir. Eğer araba fiyatları bu süre içinde hiç artmazsa.

Paranın hızla değer yitirdiği şu sıralarda çok az anlam taşıyan bu artış neden böylesine gürültülü, maceralı oldu dersiniz?

Bay Demirel'in dediklerine kulak verelim:

«Hükûmetin katsayısı neden 10'dur? Neden 14-15 değildir de 10'dur? Çünkü katsayı artırımı beş milyar liraya malolmaktadır. Memleketin hizmetlerinden keserek cari masraflara aktarılması mümkündür. Bunu yaptığınız takdirde daha çok köy karanlıkta kalacaktır. Daha çok köy hizmeti aksayacaktır. Daha az okul olacaktır.»

İlk ağızda oldukça mantıklı görünüyor. «Canına yandığımın!» diyecekler duyanlar. «Adam haklı. Bir milyon memur uğruna memleketi batıracak herifler.»

Ama daha serinkanlı düşününce, kazın ayağının perdeli perdeli olduğu görülüveriyor. Bu memlekette nice beş milyarlar çar - çur ve hattâ ham - hum -şaralom edilmiştir de memleket yine batmamıştır. Üstelik bu para öyle gereksiz bir yere harcanmıyor. Bir milyona yakın memur evine, ayda bir ya da iki kez daha kıyma girmesini sağlayacak, bir süre için.

Eğer Bay Demirel köylere ışık götürülmesi için özveride bulunulması gerektiğini söylemek istiyorsa, bu görüşe tümüyle katılıyoruz. Ne var ki, bu özveri ulusça yapılmalıdır. Yalnızca memurların cebinden değil, herkesten alınmalıdır bu para. Tüm özel girişimciler, Cingöz Recai'ler, Yiyici Hasan'lar, Kaçakçı Büyük Şefler, Kompro Osman'lar, Ense-Göbek Haramiler de katkıda bulunmalıdırlar. Bırakın artışı, ortalama memur aylığının tümü bu adamlardan bir tanesinin bir gecelik gazino masrafını karşılamaz.

Öteyandan Erbakan Hoca, başından beri haklı bir güvenle şişiniyordu:

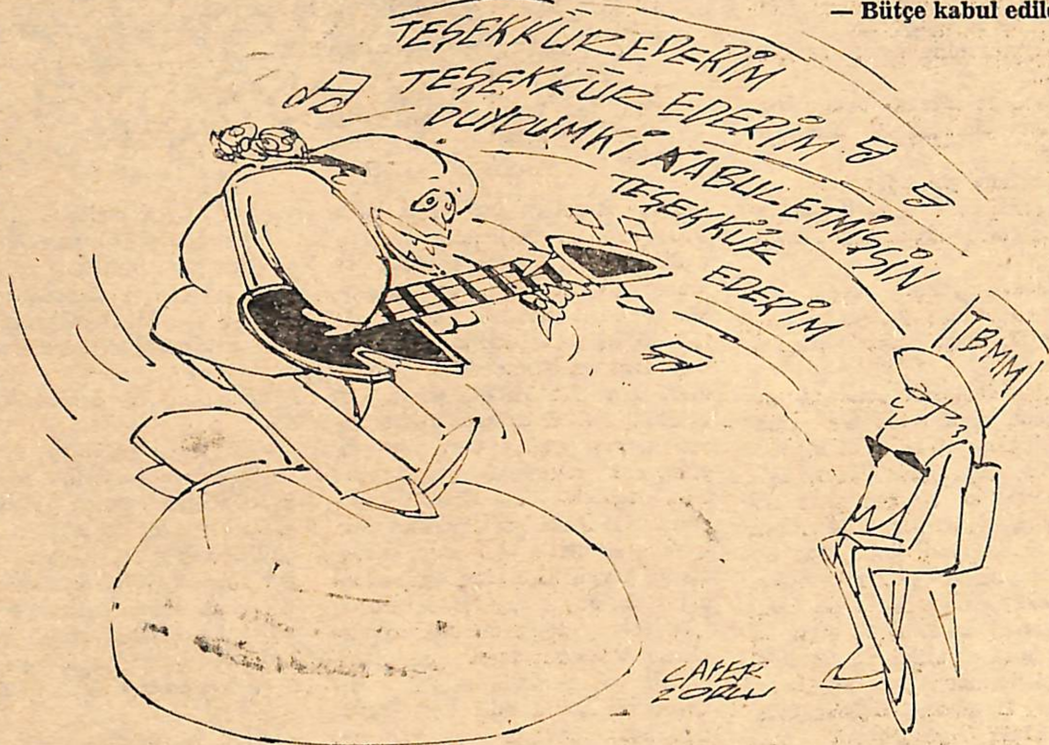
«Yakın Meclis'te halline muvaffak olacağımız bir konu da memur maaş katsayılarının 12'ye çıkarılması olacaktır. Memurlarımızın daha fazla mağdur edilmelerine fırsat verilmeyecektir.»

Yalnız MSP, mi? Başta CHP olmak üzere AP dışındaki tüm partiler katsayının 12 olmasından yanaydılar ve olacağından da kuşkuları yoktu. Peki AP'nin yenilgiyle biteceğini bildiği bu çekişmeyi sürdürmesinin nedeni neydi? Hiç değilse onlar da 12'ye evet deseydiler de memura yaranmış olsaydılar ya?

O kadar basit mi? AP'nin ayak diremesi sırf bir işgüzarlığın değil, seçim düzeyine özgü küçük hesaplardan birinin sonucu. Memurlardan nasıl olsa zırnık koparamayacaklarını bilenlerin hiç değilse köylüye şirin görünüp onun oyunu devşirme çabaları.

Kimi kandıracaklarını sanıyorlar Tanrı aşkına? Aşçının saçlarını ayda iki yerine bir kez kestirtmek konak bütçesini dengelemeye yeter mi? Mutfakta gizli gizli tıkınan beleşçilerin önünü almaya bakmalı.

AKBABA

GEÇENLERDE bizim İdris amcaya uğradım. İdris amca baba dostudur, emeklidir. Ama ne emekli oluncaya dek, ne de emekli ikramiyesiyle kendine bir ev edinememiştir. Geç evlendiği için, mesleğinin son yıllarında ancak aldığı maaşla çocuklarını okutabilmiştir.

Kapıdan girdim, Mürüvvet teyze:

— Aman iyi ki geldin, dedi, İdris emcan ateş püskürüyor.

— Hayrola? diye sordum.

— Gir de içeri kendin konuş.

İdris amca pencerenin dibinde, sigaranın birini bitirmiş, ikincisini yakıyordu. Odanın içinin dumandan gözüktüğü yok. Elini kolunu sallıyor, boyuna söyleniyordu.

— Hayrola İdris amca, ne oldu ki? dedim.

— Daha ne olacak? dedi. Ulan oğlum biz ölmüşüz de haberimiz yok be!...

— Ne bana yer göstermek, ne buyur otur demek, o denli sinirlenmiş İdris amca, bağıra bağıra anlatmağa başladı.

— Manava uğradım manava...

Az önce yakmış olduğu sigarayı küllüğün üzerinde unuttu, ikincisini yaktı:

— Zaten aksilikler geldi mi üstüste gelir, dedi... Manava uğramıştım, oğlum Allah seni inandırsın, birkaç gün içinde herşey öyle pahalılanmış ki, bir kilo elma alayım dedim, on iki lira, bir kilo muz alayım dedim, kırk lira... Ben bakınıyorum, manav elinde kesekâğıdıyla bekliyor. Ben bir türlü karar veremiyorum, kolay değil evlât, üç aylık alıyorsun, bizim üç aylıklar milletvekillerinin üç aylıklarına benzemez ki, elbette düşüneceksin.. Benim böyle düşündüğümü gören manav kızsın da ne desin bana:

—«Sen bunları yiyemezsin babalık...»

Nasıl tepem attı evlât, Allah seni inandırsın, şeytan dedi, kap oradan armudu, kap elmayı, kap şunu, kap bunu, at birer ısırık, koy yerine, dikil karşısına manavın:

«Ulan nasıl yiyemez mişim, dişimiz takma ama, daha çok şeyi öğütür,» kendimi zor tuttum, bu yaştan sonra manavdan dayak yemek var, el âleme rezil olmak var. Başımı kıvırdım, manava ters ters baktım... Vazgeçtim meyve almaktan, gideyim kasaba, şöyle yarım kilo kıyma alayım, dedim... Gittim kasaba, maşallahı var adamların, daha doğrusu hükümetin, memlekette et yok, et ihrac ederler, çimento yok, çimento ihraç ederler, bunlar böyle işte. Neyse, bakıyorum şimdi etlere, hiç bir hafta önceki fiyatlara benzemiyor, söylemesi ayıp, biz haftada yarım kilo et alırız da... Bakıyorum etlere, kasap satırını tutmuş, bana mı yapıştıracak, etlere mi yapıştıracak belli değil. Bir türlü karar veremiyorum ki, alsam mı, almasam mı, kemikli mi alsam kârlı olur, kemiksiz mi alsam kârlı olur, yağlı mı olsun, üç beş kuruş cepte kalması için, yoksa yağsız mı olsun, yağlı olursa Mürüvvet teyzen ne pişirir onunla, yağsız olursa ne pişirir Mürüvvet teyzen o etle, ben kafamdan böyle hesaplar yaparken, kasap satırını tezgâhın üzerine koyup da:

— Haydi babalık, sen et yiyemezsin, demesin mi?

Eh evlât sen düşün İdris amcanın nasıl kızdığını, nasıl sinirlendiğini. Şeytan dedi, saldır etlere, yok ha öyle pişmiş mişmiş değil, çiğ çiğ yut pirzolaları, hergele kasap görsün, nasıl yiyebilirmiş miyim, yoksa yiyemezmiş miyim? Amma, dedik ya bu yaştan sonra, adam kudurdu, çiğ etlere saldırdı diye bizi yakalayıp polise teslim edecekler, çoluk çocuğa rezil olacağız. Kasaba:

— Ulan ben bunları yerdim ya, yaşıma şükret, dedim.

İnsan böyle sinirlenince, her yanı şakır şakır titreyince ne arar, bir dost, anlatsın ki içi boşalsın.

Bu sırada Mürüvvet teyze:

— Eve geleydin bâri efendi, dedi.

İdris amca bir bağırdı ki karısına:

— Sen sus be! diye. Ben nerdeyim ev tee nerde biliyor musun?. Sonra efendi oğluma söyleyeyim, oraya yakın bir dostum var, tuttum girdim apartmana, onların kapısının ziline bastım. Karşıdaki dairenin kapısı açıldı. Pijamalı bir adam, şöyle bir beni süzsün, yukardan aşağı, aşağıdan yukarı baksın da:

— Sen bu evi tutamazsın, demesin mi?

Nasıl tepem atmış.

— Tutarım ulan! diye bağırdım.

Adam yineledi:

— Tutamazsın baba, tutamazsın. Ben tutamazsın dedim mi, tutamazsın... Haydi git başka yerden ev ara.

— Ulan tutarım...

— Tutamazsın...

Tepemin sigortası atmış oğul, tutar mıyım, tutamaz mıyım, görürsün, adamın bir tuttum boğazından, bir yandan da bağırıyorum:

— Tutarmış mıyım, tutamazmış mıyım? diye...

Adamı zor kurtardılar elimden, içeri çekip kapıyı kapadılar. Bağırmağa başladılar.

«Mahallede deli var» diye... O sırada kendime gelmişim, kaçtım da canımı zor kurtardım... Nah kurtarmışım, bir sade kahve iyi gelir, dedim kendi kendime. Nereden bilirim ben girdiğim yerin lokanta olduğunu, hem de lüks lokanta olduğunu... Garson geldi, daha ben kahve falan demeden:

— Sen bunları yiyemezsin babalık! demesin mi?

— Niye içemez mişim? dedim.

Sırıtıyor hergele:

— Boğazında kalır, demesin mi? Burada bir rakı yüz liradır...

— Ulan kahveee!...

— Onu da içemezsin babalık, bir kahve yirmi iki liradır...

Bilmesem geride bir yığın garson olduğunu, adamı yatıracağım yere, çıkacağım üzerine, Allah ya bana verecek, ya ona...

Çıktım yola, öyle yorulmuşum ki, bâri şu gelen dolmuşa bineyim, dedim. El kaldırdım, şoförün durmasıyla, yürümesi bir oldu. Ne dese beğenirsin:

— Biz özel gideriz babalık, sen buna binemezsin...

Sen el değilsin, oğlum sayılırsın, hiç yapmadığım birşey yaptım, taksinin ardından kolumu salladım. Nah böyle...

O sırada Mürüvvet teyze:

— Aaaa efendi, o da nesi? deyince, İdris amca bir daha gürledi:

— Ne yapılır başka ulan, ha ne yapılır? dedi. Meyveyi yiyemezsin, eti yiyemezsin, kahveyi içmezsin, dört odalı evde oturamazsın, haaa meğer benim arkadaş o evden çıkmış, ev kiralıkmış... Arkadaş dedimse, ensesi kalındır ha... Bir de taksiye binemezsin, pekiyi bunları kim yer, kim oturur, kim içer?...

Gürledi yine İdris amca:

—Konuğa şeker tutsana şeker!...

Mürüvvet teyze:

— Şeker bitti, dedi... Geçen gün şekerciye gittim, aynı senin gibi efendi... deyince, İdris amca ayağa kalktı, karısının yanına yaklaştı:

— Eeeee? dedi gözlerini iri iri açarak...

— Eee'si ne, ben hangi şeker daha ucuz diye karar vermeğe çalışırken, şekerci, elindeki kesekâğıdını yere atarak:

«Sen bunu yiyemezsin hanım» deyiverdi.

Bağırdı, İdris amca:

— Eee çökmedin mi şekercinin boğazına?

Mürüvvet teyze, korkmuş gibi:

— Daha neler? dedi. Bu yaştan sonra adamların boğazlarına mı sarılacağım efendi?

İdris amca, döndü durdu pencerenin önünde:

— Ah ulan, ah ulan, ben kimlerin boğazına sarılınacak biliyorum ya, dedi. Ah ulan ah...

Mürüvvet teyze, kalkıp çay hazırlamağa giderken:

— Ne utanıyorsun efendi, dedi. Bunda utanacak ne var?

Allah, İdris amcayı o zaman görmeliydiniz, gök gürledi sandım:

— Ben ne utanacağım ulan, ha ben niye utanacağım?.. Bizi bu hallere düşüren .... utansın......

Aradaki noktalı yere İdris amcanın söylediği sözleri koyamadım. Daha doğrusu İdris amca sözün orasında tükrüklerini saça saça konuştuğu için pek anlayamadım.

Muzaffer İZGÜ

YAZI, DÜZEN
VE DESEN :
BURHAN ESEN

MART 1977

MART AYI, DERT AYI
BOŞVER...
YUDUMLA ÇAYI

MART, DERT VE FLÖRT AYI

MART, dert ayıdır deriz, ve ondan şikâyet ederiz. Bize mart yalnız dert değil, ayni zamanda flört ayıdır. Damdaki kediler, böyle dediler.

Martta kediler de, tüm vergiler de azar. Ondan ötürü bugünlerde keyiflerimiz kaçık. Cüzdanlarımızın da fermuarları açık.

Bismillah denecek önce gelir vergisi ödenecek. Sonra sıra Televizyon Radyo ruhsat ücretine gelecek, Telefon mikrofonuna «Alo» demeden yıllık ücretini yatır. İdare açılış töreni kordelâsı gibi telleri kesiverir dinlemeden gönül hatır. Faturası daha bitmemiştir bu pahalı ayın. Emlâk vergisini yatırmayı da unutmayın.

Piyasada kıpırdanır netameti ay girince. Zamlar başlar tuza, kahveye, bulgura, pirince. İnsafın mumunu bir kez daha söndürürler. Dargelirlileri büsbütün şaşkına döndürürler.

Kasaplar kollarını sıvarlar, körpe kuzu dalgasını tuttururlar. Koskoca mandaları süt kuzu diye yuttururlar.

Mart içeri, pire dışarı. Burnumuzun ucuna ilk buseyi yapıştırır sinek adlı haşarı...

En iyisi lâfı kısa keselim. Boş verelim sarta, aurta. Boş cüzdanlarımızı sallayarak veda edelim soyguncu Marta...

MART ÜZERİNE

* Mart kapıdan, tahsildar pencereden baktırır. Birincisi sokaklara buz, ötekisi elinize makbuz kıstırır.

* Girdik Marta, attı keselerdeki sigorta.

* Mart içeri, pire dışarı. Vergiler, zamlar şaşkına döndürdü mükellef yaşarı.

* Mart karı yağdı anamın damına. Ofset baskılı gazete yapıştırdım penceremin camına.

* Martta kediler azar. Bizim Tekir çıkmış dama, seks romanı yazar.

* Martta havalar tutmaz karar. Bu ay içinde havayolları daima eder zarar.

* Teşrinievvel oldu Ekim, teşrinisani Kasım, Martı unuttular ne yazık. Bu aya en uygun Türkçe isim: Kazık!.

* Mart baharı getirir. Ne götürdüğünü bize değil, para kesenize sorun.

* Şubat, Mart... Ondan sonra Nisan. Şu yakacak pahalılığında kışın bittiğine inanamıyor insan..

BİR MART HİKÂYESİ :

ÖDENEK YANACAĞINA

Kış günlerinden biri ki... Hava soğuk mu soğuk. Neredeyse nefesiniz buz olup burnunuzun üzerine yapışacak. Kuru ayazdan herşey pastırmaya dönmüş, katılaşmış. Toprak asfalta dönüşmüş. Sokaklarda dolaşanların yanakları elmadan, kulakları domatesten, saçları elbise fırçasından farksız duruma gelmiş...

— Mart geliy...

— Mart ile ne ilgisi var bu vantilatörlerin?. Soğuk hava dalgasınca?..

— Yakacak ödeneğini bitirmezsek döyüna kalacak. Gelecek yıllarda da mıkdarı azalacak. Ondan ötürü, tam hızla çalıştırıyoruz vantilatörü...

Odacı devam etti:

İşte böyle şenlikli bir günde, resmî kuruluşlardan birinin kapısından içeriye daldım. Soğuk hava akımı yüzüme çarpmaya başlayınca hayretler içinde kaldım. İşyerindeki bütün vantilatörler harıl harıl çalışıyor, personel bu fırtınadan korunmak için paltoları, atkıları ile görev yapıyorlardı.

O sırada müessesenin odacısı yanıma gelmişti:

— Hayrola, dedim, neler oluyor burada?

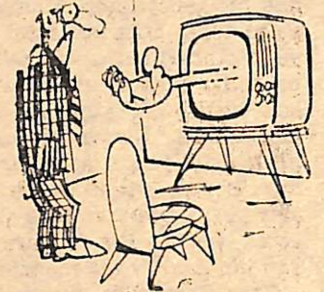
— Tahsisatı harcıyoz...

— Ne demek o?

— Böyle itmezsek halimiz olur yaş. Kalorifer hikâyesini diyeyim de büsbütün şaş. Kömüründe falına baktık. Geçen yıl tahsisat yabana gitmesin diye, Temmuz ayında kaloriferleri yaktık.

⁂

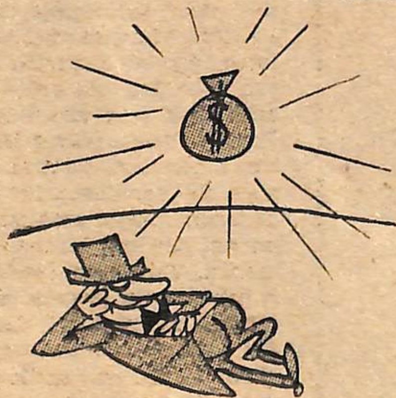
Eskiden kalma tekerlemeyi bilmeyen yoktur. «Mart kapıdan baktırır... kazma kürek yaktırır...» demezler mi? Bu sözleri yeni bir ilâve ile, şu hale sokmak gerek: Mart kapıdan baktırır... Kazma, kürek ve de ödenek yaktırır!...

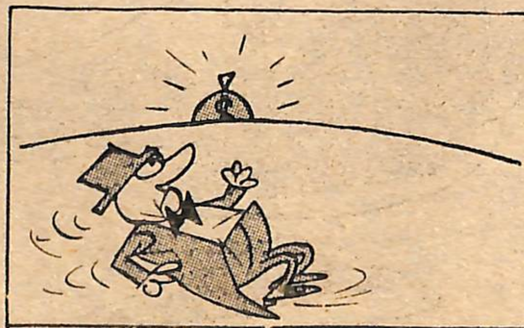

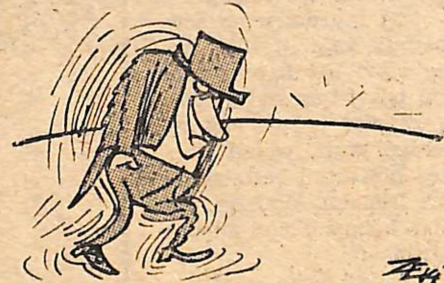
MART VE ÖTESİ

Vere vere kalmadı
Ceplerimizde para,
Keseleri yıkadı,
Temizledi Mart ayı.
Kapıda kuyruk oldu
Vergiler sıra sıra,
Bir kezde zamlar soydu
Pazarda fukarayı.
Yetmezken ayda beşbin
Aile geçimine,
Binsekizyüz liradır
Azamî geçim payı.
Milletvekili kalmak
Hasretiyle yananlar,
Paçayı sıvadılar
Daha görmeden çayı.
Kalkınma, temel atma
Edebiyatı gırla,
Onlarla tutuştur, yak;
Şu ayazda sobayı.
Memur bekleyedursun
Artsın diye kat sayı,
Şimdilik mebus, muhtar
İçecektir çorbayı.

Burhan ESEN

YAZISIZ

DEMOKRAT Parti'nin başlattığı kalkınma hamlesi yirmibeş yıldır meyvasını vermedi. Meğer biz ne geri kalmış bir ülkeymişiz! Hamle süresince toplu iğneden sun'i gübreye, otomobilden lâstik fabrikasına kadar nice fabrikaların bacasını tüttürdük, yine de refaha ulaşamadık. Bence bunun nedeni hamleyi yapan at'ın kır oluşudur. Kır'at, sütçü beygiri gibi ağır aksak gidiyor. Bize yağız at gerek, yağız... Bir de Kara binici, yap bir hamle, var menziline...

Gazetelere göre, bu kalkınma yüzdesi ile, bilmem hangi ülkenin uygarlık seviyesine kırk yıl sonra ulaşabilirmişiz. Kırk yıl ne demek? Kır'at değil, kımkır kaplumbağa bile kırk yıldan önce o ülkeye ulaşabilir...

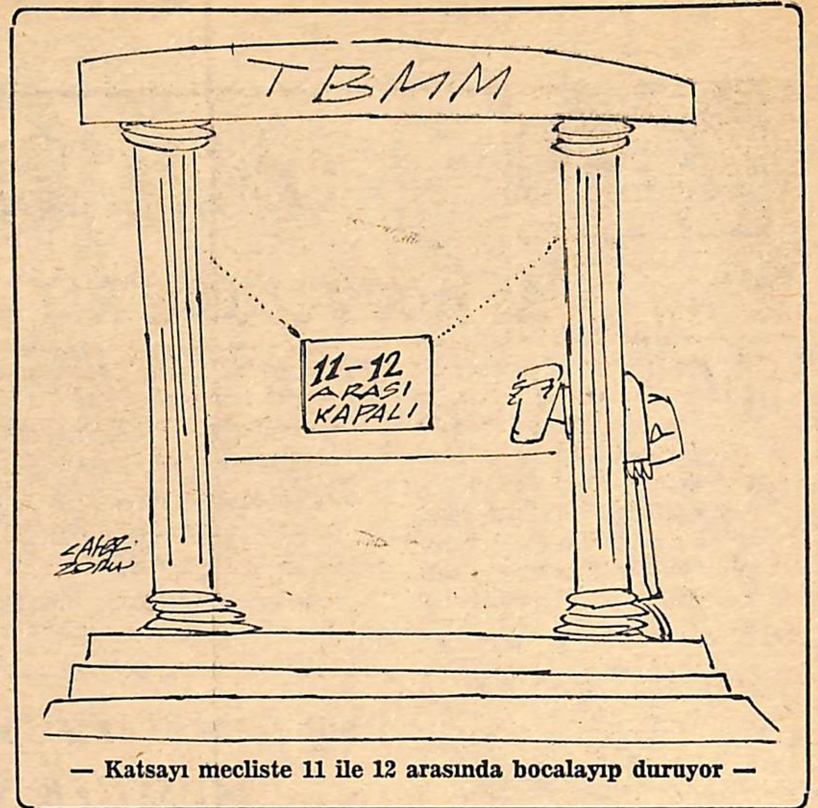
Kalkınmakta gecikmemizin bir nedeni de güvenilecek adamımız olmayışıdır. Çekememezlik de bir diğer etken. Bir müteşebbis vatandaşımız kalkıp çivi fabrikası kuruyor. Malını üretecek, yüksek fiatla piyasaya sürecek. Adam malını pahalı satmalı, fabrikasını iki yılda amorti edip bu defa nal fabrikası kurmalı... Kır'atları nallamak gerekli... Münafığın biri çıkıp bir çivi fabrikası da o kuruyor. Piyasaya bol çivi çıkınca fiatlar düşüyor. Bre namert, kuracak başka fabrika bulamadın mı?

Ben, bundan yirmi yıl önce bir çırçır fabrikası kurdum. Çoğunuz çırçır fabrikasının ne ürettiğini bilmezsiniz. Aslında, hepimiz çırçırlama işlemi yapmışızdır. Nasıl mı? Kabak çekirdeğini, ayçiçeğini dişinizin arasına alıp kabuğundan ayırarak yemektesiniz. Bu yaptığınız bal gibi çırçır işletmeciliğidir... Çırçır fabrikası da tarlalardan toplanan ve kütlü denilen pamuğun çekirdeğini ayırma işlemidir. Çırçır toplarının arasında hareket eden diş'ler pamuğu bir yana, çekirdeği olan çiğidi diğer tarafa ayırır. Çiğitler de nebati yağ fabrikalarına sevkedilir, pamuk yağı üretilir. Artığı küsbe olur. Kurduğum fabrika ile bu işleri başarıyla yürütecektim. Bugün, nebati yağ sıkıntısı çekiyorsanız, vebali benim bu teşebbüsümü baltalayanlara aittir. Dilerim Allahtan, sebep olanlar kebap olsun, sürüm sürüm sürünsün...

Karımın bileziklerini sattım, çocukların bankalardaki paralarını çektim, nice namerde ağız suyu döküp borçlandım, gerekli sermayeyi toparladım. Bu arada Vatan Cephesine kaydımı yaptırıp adımı günlerce haber bültenlerinden okuttum. Radyolarda haber bültenleri saatlerce sürer, vatan cephesine geçenlerin adı ulusumuza müjdelenirdi. Ben adamımı buldum, yirmi gün süreyle adımı okuttum. Adımı temcit pilâvı gibi her an duyup küfredenlere tesadüf ederim. Bu esefimi yirmi yıl sonra iletiyorum. Buna deve kini derler, deve...

Zamanın Başbakanının düğmesine basıp işletmeye açtığı fabrikama kütlü dökülmeye başladı. Pamuk bir tarafa, çiğit depolara.

Hamalbaşı, her parti mal'dan bir balya pamuğu sırtına vurup bir depoya yığıyor. Lütfen beni hırsızlıkla suçlamayın. Yalnız çırçırlama işlemi yapan fabrika zarar eder. Bunu herkes bilir, yine de getirir, malını fabrikaya döker. Döken, beterin beteri olduğunu bilir. Enaz çalanı seçer... Size bir hesap vereyim, hırsızlığımı hoş görürsünüz. Çırçır fabrikaları iki ay, bilemediniz üç ay çalışır, sonra kütlü biter, fabrika kapanır. Mevsimlik iş diye tazminat vermeden işçileri çıkarmak mümkün, ama diğerlerini ne mümkün? Müdürü var, işletme şefi, ustabaşı, kapıcı, odacı... Daha o zamanlar sekreterler yoktu... Bu kadar adama oniki ay ücret vermek kolay mı? Ben, onları mağdur etmemek için hırsızlık yaptım. Gayem, fabrikayı

— Katsayı mecliste 11 ile 12 arasında bocalayıp duruyor —

genişletip bir nebati yağ fabrikası kurmaktı. Nebati yağ fabrikası onbir ay çalışır, o zaman namuslu olup pamuk çalmayacaktım.

Çaldığım pamuklarla depoları doldurdum. Bir hesap altıyüzbin liralık pamuğum olmuştu. Bu para ile borcumu ödeyecek, bankalardan kredi alarak nebati yağ fabrikası kurarak sizleri yağ sıkıntısından kurtaracaktım. O namussuz işletme şefi beni sırtımdan hançerledi...

Siz, hırsızlığımı nasıl gizlediğimi merak ediyorsunuzdur: Çiğit bir lira, pamuk dört... Çal dört liralık pamuğu, yerine ver bir liralık çiğidi... Kiloda üç lira ticaret, Allah binbir bereket versin...

Müşteri malı çekilip bitince, hırsızlık mallarını preslenmesine geçtim. Koçanlarını güvendiğim işletme şefinin adına tanzim ettirdim. Ben namuslu bir hırsız; tabii ki, işletme şefine de hissesini verecektim. Suspayı vermeden hırsızlık olur mu? Sen de yiyeceksin, el de...

İşletme şefi, pamukları satmak için koçanları alıp Ticaret Borsasına gitti. Gitti gider, beklerim dönmez... Ve de gelmedi... Borsaya gittim, malları peşin para ile satmış. Koçanları satın alanlar ertesi gün kamyonlarla fabrikaya dayanıp presli balyaları teslim aldılar.

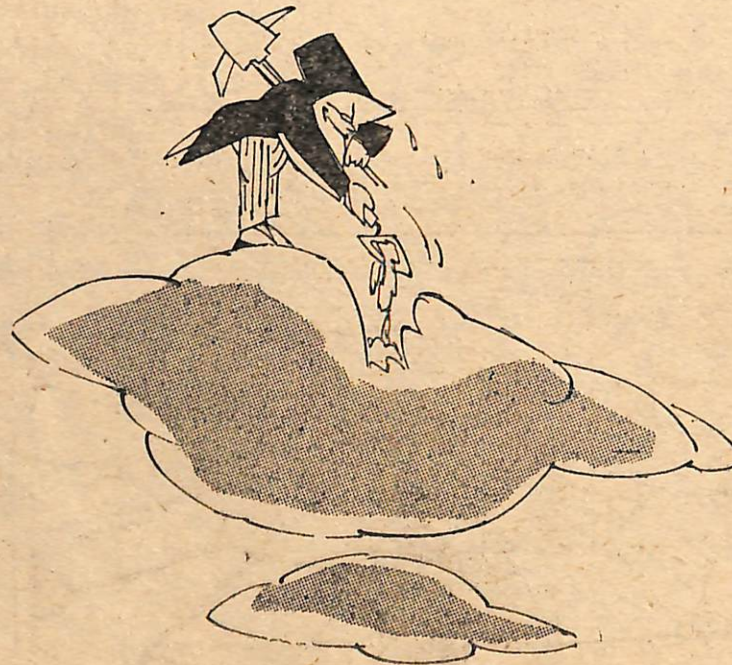
O koçanlara varant derlermiş, malı temsil eden belgeymiş. Koçanı getiren malı alır, götürmüş. Cılazıp malı vermemeyi düşündüm. Gitsin dava açsın, beş sene mahkemelerde sürünsün, gelsin parasını alsın... Avukatıma danıştım, bu işler mahkemeye götürülmez, Borsa Hakem Heyetine gidermiş. Adamların canı tez, bir haftada davayı karara bağlarlarmış. Ondan sonra canın cellat, malın mezat... İcra Memuru gelir kapıya dayanırmış... İcra Memuruna Vatan Cephesi falan da sökmezmiş...

Koçanları karımın adına tanzim etmediğime pişman oldum. Ne demezsin, serde acemilik var... El'in zibidi işletme şefine güven, sonunda malını kaptır, rezil ol...

Gelecek yıl daha çok pamuk çalar, zararımı kapatırım diye düşündüm. Nihayet yapacağım hırsızlık, azı da bir çoğu da...

Ben gelecek yıl yapacağım hırsızlığın karışık hesapları ile meşgulken odamın kapısı çalınmadan açıldı, bir polis, bir de eli çantalı adam... Tıp diye damladı... Evet tahmininiz doğru, gelen İcra Memuruydu. Alçaklığın, hırsızlığın bu kadarına insan isyan eder. İşletme şefi, bankaya kırdırmak için kendisine verdiğim ve altında yalnız imzam bulunan bonoları karısını alacaklı yaparak beşyüzbin liraya doldurmuş, icraya vermiş. Aman, zaman, derdimi kimseye dinletemedim. Fabrikam satıldı, ticari itibarım iki paralık oldu. Fabrikayı kim mi aldı? İşletme şefim... Adam benden yavuzmuş, şimdi kentin en büyük ve de en namuslu fabrikatörü...

K. Doğan BÜKE

— Türkiye'de uçak fabrikasının temeli atılıyor —

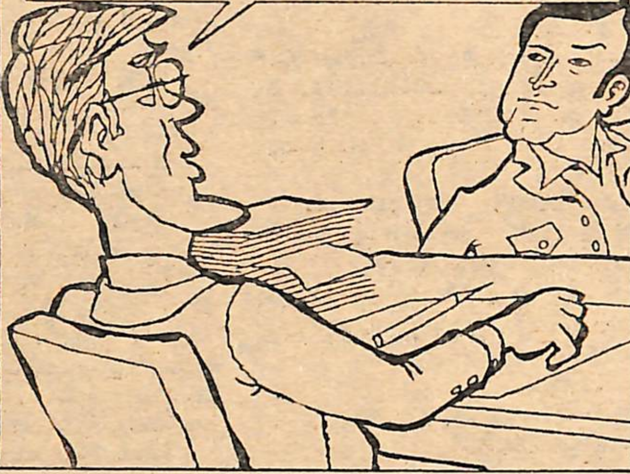

altı milyon dolarlık adam

YAZAN
ÇİZEN:
NİYAZİ YOLTAŞ

1

O BİR ASTRONOTTU, BİR KAZA GEÇİRDİ VE VÜCUDUNUN BAZI BÖLÜMLERİNE EKLENEN YAPAY CİHAZLARLA HAYATA DÖNDÜRÜLDÜ. İNSANÜSTÜ GÜÇLERE SAHİP OLAN BU BİYONİK İNSANIN YOLU, GÜNÜN BİRİNDE İSTANBUL'A DÜŞTÜ VE...

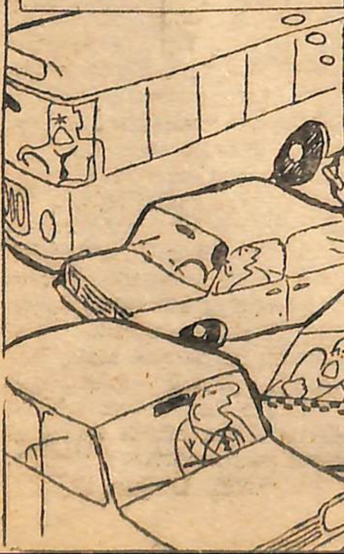

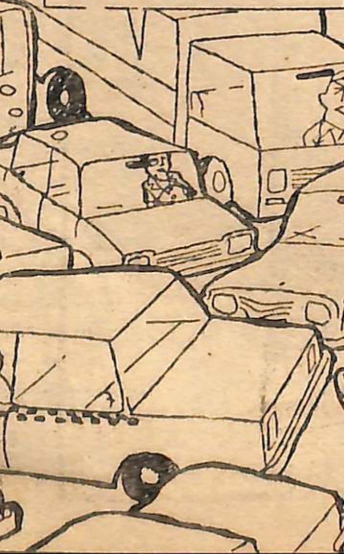

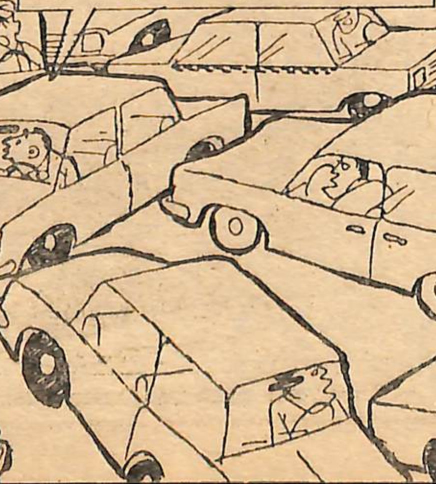

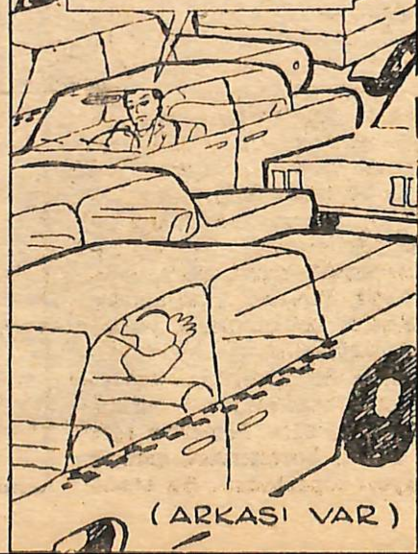

(ARKASI VAR)

Yozyürek'in en Yeni Serüvenleri

SALON oldukça kalabalıktı. Kalabalığın yarısı bir önceki nikâhtan kalmıştı, öbür yarısı da bir sonraki nikâhı bekliyordu.

Yozyürek, gelin adayı ile birlikte dar koridorda dikiliyor, ikide bir düşen pantalonunu çekiştiriyordu. Ceketi sırtından iğneleyerek daraltmıştı. Önden görünüşü fena değildi ama, nikâh sırasında sırtı konuklara dönük oturmak zorunda olduğunu da biliyordu.

Takımın sahibi olan taksi şoförü huysuzun biriydi:

«Daha çok işi var mı benim elbisenin ağabey? Bu seninkiler dikişlerini atmak üzere.»

«Biraz sabırlı ol,» dedi Yozyürek. «Ben de seninkileri giymeye bayılmıyorum. Baksana şu sırtıma!»

«Kolayı var ağabey,» dedi şoför. «Ablayla siz yüzünüzü salona dönüp oturursunuz, nikâh memuru da sırtını.»

«Olur mu öyle iş?» dedi gelin adayı. «Mantıksızlaşmayın.»

«Mantıksız değil» diye açıkladı Yozyürek. «Tut ki biz ikimiz bir orkestrayız, nikâh memuru da şef.»

«Tam kakafoni,» dedi gelin adayı.

«Kakafoniyi falan bırak şimdi,» dedi Yozyürek kaşlarını çatarak: «Soruma karşılık vermeyecek misin?»

«Hangi soru bu?»

«Sormak istemediğim soru. Dört aylık süre dolmak üzere.»

«Senin sormak istemediğin sorunun ne olduğunu ben ne bileyim?»

«Bilmecenin zor olduğunu sana baştan söylemiştim.»

«Hiç ipucu vermedin ama.»

«İpucu verdikten sonra babam da çözerdi... Kulakları çınlasın, nerede acaba şimdi?»

«Kim? Baban mı?»

«Hayır. Limoncu Kâmil. Birlikte başarılı bir iş çevirmiştik. Zaten Limoncu Kâmil elini attığı her işte başarılı olmuştur. Limonculukta başarılıydı, işportacılıkta başarılıydı. Dilenci çetesinin başına geçirdiğimde de başarılıydı.»

«Limoncu Kâmil nereden aklına geldi şimdi?»

«Çalıştırdığımız bakar körlerin topladığı dörtyüz kâğıdı içetmişti. O para olsaydı seni balayına götürürdüm.»

«Nereye götürecektin ağabey?» diye sordu şoför. «Yenikapı'ya mı?»

«Sen başkalarının ailesel sorunlarına karışma!» diye tersledi onu gelin adayı.

«Doğru,» dedi Yozyürek. «Daha ortada aile yok ama, yine de karışma.»

«Bu evlilikte benim de katkım var,» diye diretti şoför. «Bilmek benim de hakkım.»

DÜNYA EVİ

«Çeneni kapamazsan çeketinin koluna burnumu silerim. Limoncu Kâmil de böyle yapardı, kulakları çınlasın.»

«Hay limoncu Kâmil batsın!» dedi gelin adayı.

«Daha fazla batmasına olanak yok,» dedi Yozyürek. «Limoncu Kâmil yıllar önce dibi buldu. Bundan sonra yapabileceği tek şey yükselmektir.»

«Daha çok var mı nikâha?» diye sordu şoför.

«Saat kaç?»

«İkiyi on geçiyor.»

«Bizimki buçukta,» dedi Yozyürek. Kendisiyle yasal sınırlar içinde aynı yastığa baş koymak isteyen genç kadına dönüp ekledi. «Bu demektir ki, yirmi dakikan kaldı bilmeceyi çözebilmek için.»

«Bıktım bu bilmeceden,» dedi gelin adayı.

«Ben de,» dedi şoför. «Bir an önce elbisemi alıp gitmekten başka bir istediğim yok.»

«Sen sus!» diye parladı Yozyürek. «Yoksa arabanın anahtarlarını nereye sakladığımı söylemem.»

«Sustum ağabey.»

O susunca Yozyürek konuştu. «Neden?» diye sordu gelin adayına. «Neden?»

«Ne neden?»

«Her şeyi benim açıklamamı bekleme. Neyin neden olduğunu sen bul.»

«Delisin sen!» dedi gelin aday. Ağzındaki sakızı çıkarıp mendilinin arasına koydu.

«Ben deli olabilirim,» dedi Yozyürek. «Sen akıllısın. Ama benden daha akıllı olduğuna kendini inandırmaya çalışarak budalalık ediyorsun.»

«Ne mutlu çift!» diye içini çekti şoför. «Ne güzel anlaşıyorlar! Ben nikâh günü karıma bir söz söylemeye kalkmıştım, iki sözcükle karşılık vermişti.»

«Kapa çeneni!» dedi Yozyürek.

«O da böyle demişti işte ağabey.»

«Neden?» diye yineledi Yozyürek.

Gelin adayı anlamamış bakışlarla baktı.

«Neden diyorum! Söyle, neden?»

«Elinin köründen,» dedi genç kadın.

«Aldın mı ağzının payını?» dedi şoför. Aldım. Şimdi de seninki geliyor.»

«İşi el şakasına dökmeyelim ağabey. Böyle mutlu bir günde...»

«Mutlu gün mü? İğneler sırtıma batıyor.»

«Bilseydim ceketi daha dar diktirirdim.»

«Sen Galatasaray postanesine kadar uzanıversene. Adına gelmiş bir koli olabilir orada.»

«Kimseden koli falan beklemiyorum.»

«Öyleyse Karaköy'e inip kendine bir paket sigara al.»

«Benim burada durmamı istemiyorsan açık açık söyle ağabey.»

«Senin burada durmanı istemiyorum.»

Şoför teşekkür edip çıktıktan sonra Yozyürek plâğı yeniden koydu. «Neden?»

«Ne neden?» dedi gelin adayı.

«Neden yalan söyledin?»

«Yalan falan söylemedim.»

«On dakikan kaldı. Bana yalan söyleyen biriyle evlenemem.»

«Boş atıp dolu tutmak istiyorsun. Hem bunca hazırlıktan sonra evlenmekten vazgeçemezsin.»

«Saat sekizden önce telefon edersem odayı bir başkasına verirler. Sirkeci'deki otellerin bir iyi yanı da bu.»

«Demek Sirkeci'de yer ayırttın?»

«Evet. Beğenmedin mi?»

«Beğenmez olur muyum? Bayıldım. Seninle birlikte olduktan sonra garda bile gecelerim.»

Bir hademe gelip ikisini salona çağırdı. Sırtı iğneli ceketle görünmek istemeyen Yozyürek, sonunda ceketsiz girmeye karar verdi. Konuklardan hiçbiri ayıplamadı bunu. Zaten başka nikâhların çağırılılarıydılar ve ayıplamaya da hakları yoktu. Ayıplanması gereken kendileriydi.

Tanık iskemlelerinden birini hademe, öbürünü de fotoğrafçı aldı.

Nikâh memurunun sorusuna «Hayır,» diye karşılık verdi Yozyürek, kenarda dizili duran konukların arasına karışmadan önce.

«Bunca yıldır nikâh kıyarım, böylesini görmedim,» dedi nikâh memuru. «Gel otur şuraya da herkesin keyfini kaçırma.»

«Geleyim de kendi keyfimi kaçırayım, öyle mi?»

«Pis mızıkçı!» kendinsin.»

Genç kadın masadan kalktı. «O evlenmezse ben de evlenmiyorum.»

Bunun yerinde alınmış bir karar olduğunu hazır bulunanlar türlü mırıltı ve homurtularla belli ettiler. Hakkını yitirmiş olan gelin adayı, çıkışta yakaladı Yozyürek'i..

«Artık istediğin her şeyi açıklayabilirim. Çünkü iş işten geçti.»

«Sormak istemediğin soru neydi?»

«Neden bana apandisit ameliyatı olmadığını söyledin?»

«Bunu nereden öğrendin?» diye sordu genç kadın, kızararak.

«Dört ay önce Cüneyt Arkın'ın filmine gittiğimizde yakandan içeri düşürdüğüm eskimoyu ararken elim ameliyat yerine değdi.»

«Seninle sinemaya gitmemem gerektiğini biliyordum zaten.»

«Geçti artık. Üzülmek yersiz. Neden söylemedin bana?»

«Ne bileyim... Söylemek istemedim. Bu böylesine önemli mi senin için?»

«Benim için önem taşıyan, apandisit ameliyatı geçirmiş olman değil,» dedi Yozyürek. «Bana geçirmediğini söylemen. Ya günün birinde tutup benden habersiz böbrek hastalığına yakalanırsam? Ya senin böbreklerinden birine ihtiyacım olursa?»

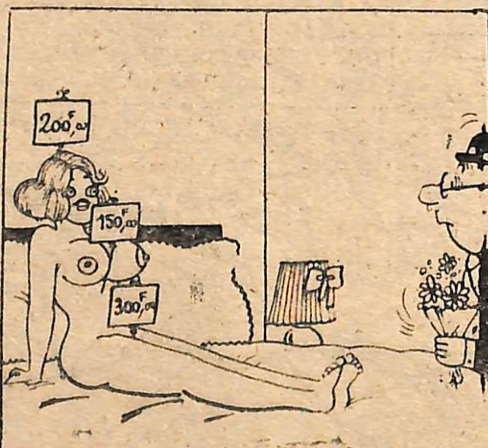
«Canın cehenneme!» dedi genç kadın. Gelinliğinin eteklerini kaldırıp otobüs durağına doğru yürüdü.

Sulhi DÖLEK

Haftaya: Her şey olabilir.

— Bu gece.. tamam mı?

!!!!

ALİ VELİ- İKİSİ DE BİRBİRİNDEN DELİ

ALİ: Bugün birkadın gördüm azizim. O ne güzellik, ne boy bos, ne endam... Onu görünce aklımı başımı yitirdim, oldum vallahi aynen bir deli!...

VELİ: (Kendi kendine) Hıh, sanki deli değilmiş gibi... (Dışından) Sahi mi be alicim? Anlat hele bir bakalım şu dilberi. Gel beri.

ALİ: Seni gidi senii! Lâfıyla bile mest olmak istiyorsun değil mi? Neyse anlatıvereyim de sen de deli ol benim gibi. Gördüğüm güzel insan değil, melek vede peri. Giydiği elbise sentetik, vücudu çok estetik. Bakışları ise pek romantik. Hem güzel hem sempatik. Ama bir damıa yok içinde cimrilik. Kolu bacağı açık, mini etekli, japoneli. Açık göğsünün birkaç düğmesi. Yani kısacası tam demokratik!...

VELİ: Yapma yahu! Doğrusu böyle bir güzelle evlenmek delilik.

ALİ: Gel de düşünme kendisiyle evlenmeyi ya da flört etmeyi. Yürürken öyle uzayıp kısalıyordu ki sanırsın aynen bir lâstik. Afisi cakası, pozu artistik. Tavrı, edası fantastik. Gözleri, kaşları ekzantrik, bakışları ekzotik. Bel, kalça elâstik. Yapıyordu sağa sola jimnastik. Öyle bir kadındı ki...

VELİ: (Sözünü keserek) Çözülmez bir problem: Matematik!

ALİ: Hah, tamam! İşte aynen öyle. Üstündeki elbisede yabancı yazılar vardı. Konuşurken içinde birde yabancı sözcük paralıyordu. Çav diyordu, mersi diyordu. Bay bay diyordu. İnceydi, nazikti ve de pek sosyetik!...

VELİ: (Gülerek) Desene kadın, içinde her şey yetiştirilen bir çiftlik!...

ALİ: Valla, orasını bilmem ama büyülüyordu herkesi. Çekiyordu kendine erkekleri. Sanki bir mıknatıstı: Manyetik!...

VELİ: Vay canına! Böyle bir kadına tutulan erkeğin işi bitik. Bu belli bir şey, açık seçik... Ulan yoksa tutuldun mu kadına sen, a deli, a kaçık!...

ALİ: Az kalsın tutuluyordum ama neyin nesi olduğunu öğrenince vaz geçtim.

VELİ: Neyin nesiymiş, kimin şapkası, kimin püsküllü fesiymiş?

ALİ: Dur bakalım. Daha bitmedi tanımlamam. Sürmüştü yüzüne gözüne kozmetik, giyindiği yere baktım: Butik. Yakıyordu esansı, kokusu insanın içini, sandım asit sülfirik! Adeta bir evdi: Prefabrik. Kendimi kaybettim bu manzara karşısında...

Veli (Aliye bir çimdik atar)

ALİ: (Sıçrayarak) Aman, ne yapıyorsun?

VELİ: Kendimi kaybettim dedin ya. Kendini bulasın diye attım bir çimdik.

ALİ: Dur bakalım, acele etme. Bu dilberin kim olduğunu söyleyince asıl sen kaybedeceksin kendini.

VELİ: Sahi mi? Söyle bakalım kimmiş bu dilber, nerenin kraliçesi, prensesiymiş?.

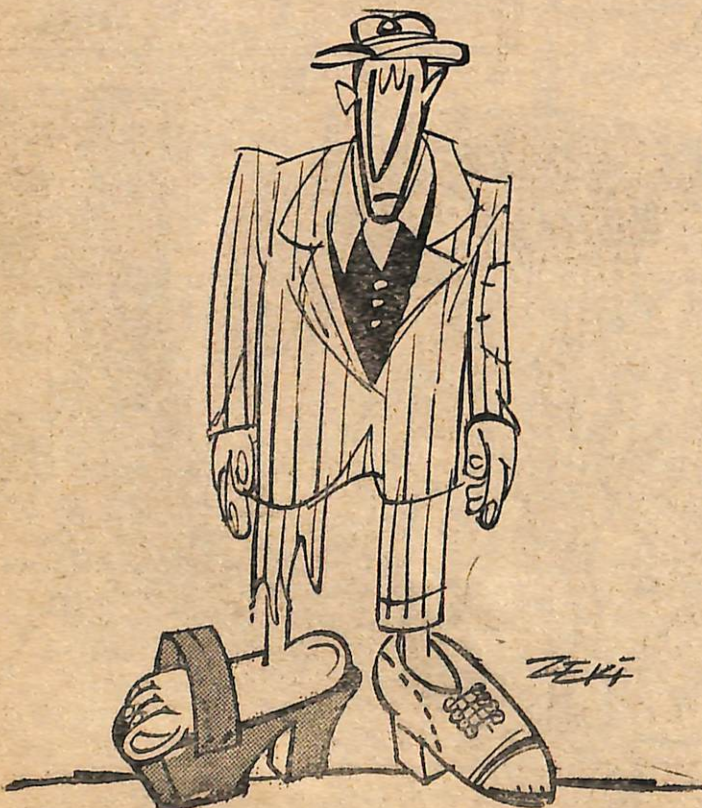
ALİ: (Gülerek) Ne kraliçesi, prensesi bu yahu? Domestikmiş, domestik!... (*)

(*) Domestik: Hizmetçi)

Erhan TIĞLI

— Türkiye'de yılda insan başına bir tavuk düşüyor —

Koalisyon tipi bir vatandaş!

Umut dağın ardında

Kimlerden medet umduk... Kimlere bel bağladık...
Her iri göbekliye uygun makam sağladık...
Boynumuzu bükmekten bilmem ki ne anladık?...
Bir tebessüm uğruna otuz sene ağladık...

Yüzümüze gülenler; «Bir seçilsem, Ah...» dedi.
Seçilip çıktı bu kez; «Her bi şey mübah...» dedi.
Sırtımıza don, dedik; «Alırsınız nah...» dedi.
Oturup halimize; «Vah» diyerek ağladık...

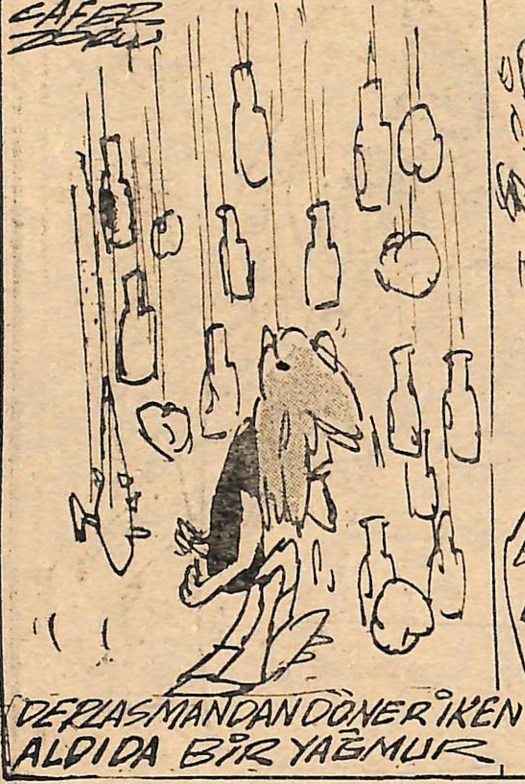
Umduğumuz dağlara, Ağustos'ta yağdı kar,
Sivri akıllı diye seçilen çıktı sakar
Koltuğu kapan kaptı, hödük seni kim takar,
Diyerek, her seçimde yeni baştan ağladık...

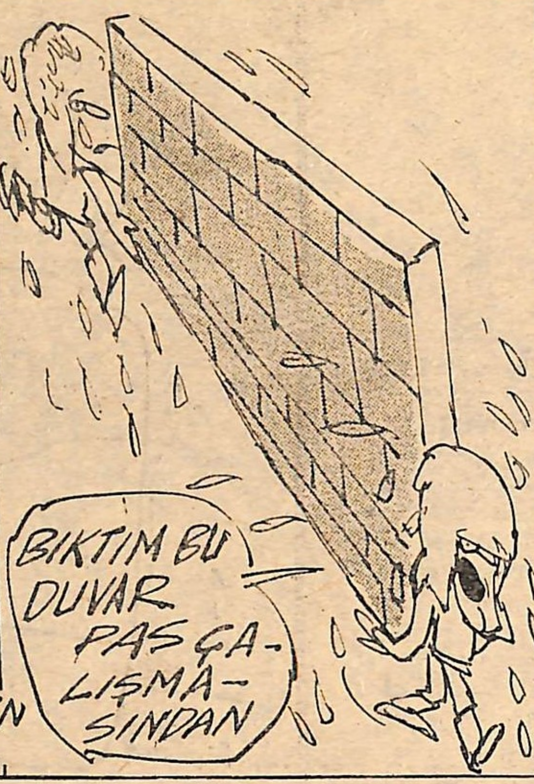
Gözümüze bakarak, anamıza sövdüler,
Arkadan kazıklayıp, önümüzden övdüler,
Biz verince okşayıp, isteyince dövdüler
Demokratik cilveye otuz yıldır ağladık...

Vaz geçtik, hesabını sormuyoruz kurşunun,
Gelmesin kafamıza köşede bir kör kurşun,
Sokağa taşırmayın, Meclislerde vuruşun,
Verdiğimiz «Oy»lara, oy çekerek ağladık...

Ülkeyi parselleyip, nifak ekmelerini
Gördük şu ortakların çifte tekmelerini,
Cepheciler batırdı kendi teknelerini,
Bu acıklı sahneye hüngür hüngür ağladık...

Fikret YILMAZ

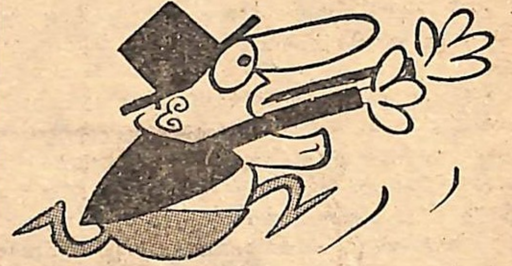

KOALİSYON

ZEKİ

— Doğuda açlık teh

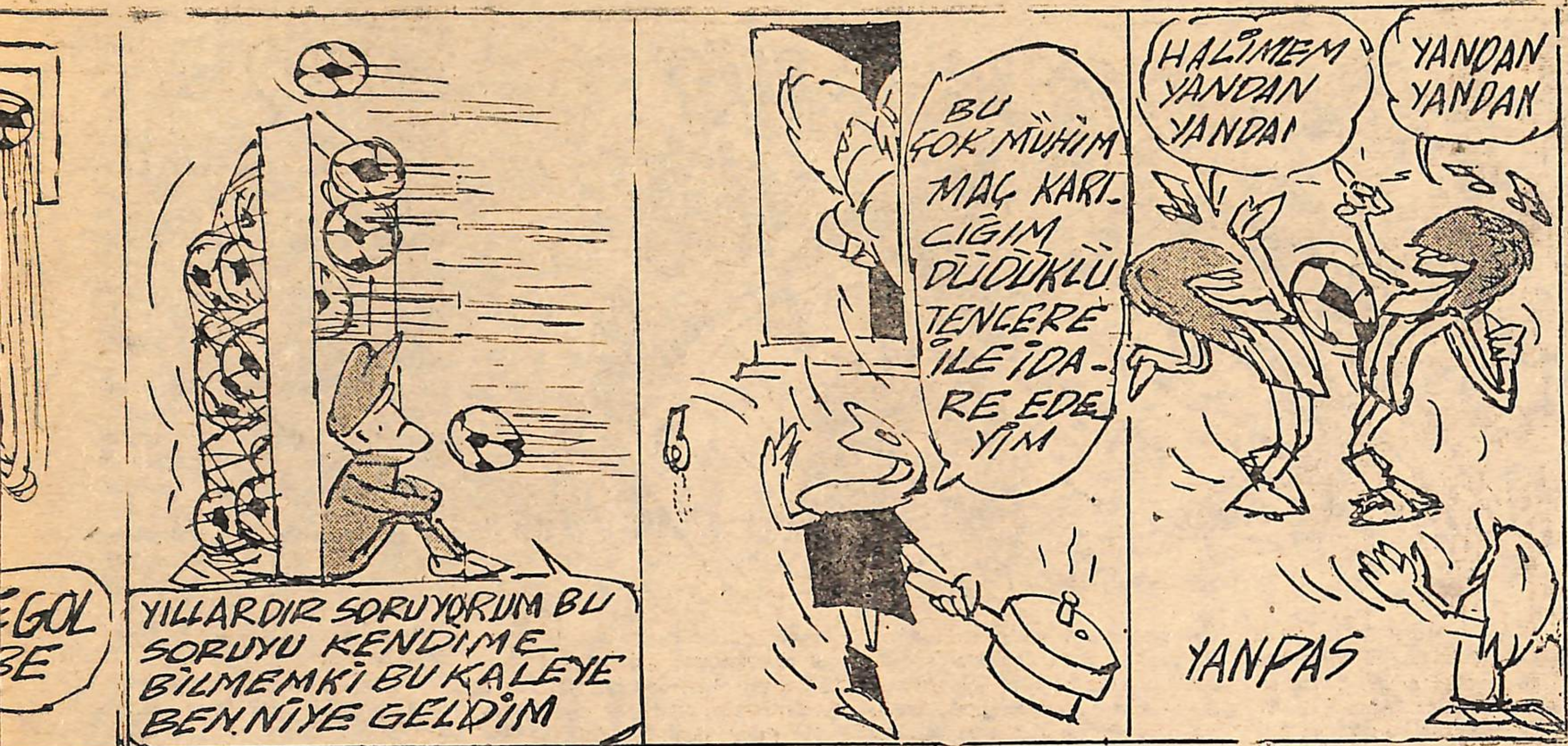

— SOYULDUNUZ MU?..
İNANMAM... BENİ NİÇİN
SOYMUYORLAR?..

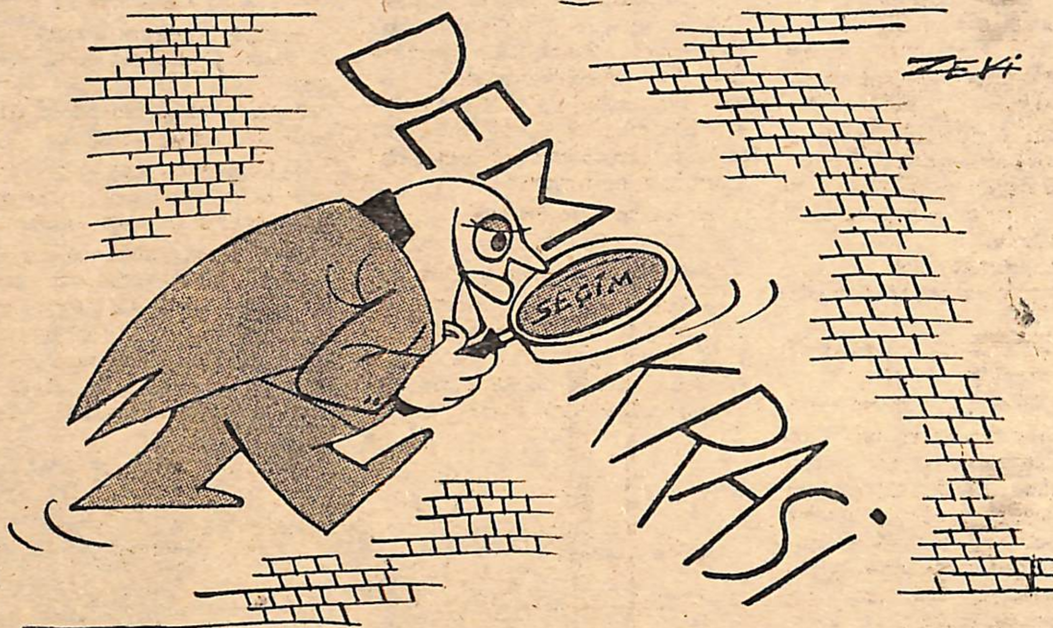

-ŞUNA BAK! ...
ADAM ZIP ZI...

si belirdi. —

— Demirel, aradığımızı Demokraside bulacağız dedi. —

Onun da bir kalbi vardı

AKŞAM uğradığı üç barda da kederli bir hayal kırıklığına uğramıştı Freddie. Kimse selâm vermemiş, bir kadeh içki ikram etmemiş, hatta varlığının bile farkında olmamışlardı. Dördüncü bara gönlü kırık olarak girdi.

Ama, burada birden her şey değişiverdi. Talih kuşu ona, sarışın bir genç adam şekline girerek göründü sanki.

Talih kuşu adını verdiği genç adam, bardan içeri ondan sonra girdi, birini arar gibi sağa sola bakındıktan sonra, gelip yanı başındaki tabureye oturdu.

Dost bir gülümseyişle:

— Bir şey içermisiniz? diye sordu.

Freddie yarı yarıya boşalmış bira bardağını yana iterek:

— Viski içerim, diye cevap verdi.

Spor, ekose bir ceket, mavi balıkçı yaka bir süeter giyen sarışın gencin saçları uzundu, bıyıkları ve sakalı modaya uygun bir biçimdeydi ama, Freddie içinden: «Buna gerçek bir hipi denemez» diye geçirdi. Bileğindeki kıymetli saat, tezgâhın üzerine koyduğu yirmi dolarlığı içinden çıkardığı şişkin krokodil derili cüzdanı onun değerli bir kişi olduğunu göstermiyormuydu? Bütün bunlarla, onun ne çeşit bir insan olduğunu eleştirmekle geçirecek zamanı yoktu. Hayat kısaydı, önüne çıkan fırsatları değerlendirmeliydi.

Viskisini bir yudumda içerek bitirdi. Sarışın gencin ilgisini çekmek amacile:

— Kılık kıyafetimi görerek belki inanmıyacaksınız ama, bir zamanlar sahnelerin sevilen bir hokkabazıydım, dedi.

— Ne diyorsunuz!

— Evet. Öylesine güzel hokkabazlık numaralarım vardı ki.. Sahne adım Mundo idi. Harikalar yaratan Mundo. Adımı afişlerde gören tiyatroya koşardı. Ben sahnedeyken salon alkıştan inlerdi!

— Tebrikler, dedi neşeyle genç adam.

— Ama ne yazıkki, şimdi kimse aldırmıyor bu numaralara, diye kederle başını salladı Freddie.

Freddie'ye bir viski daha ısmarlayan genç adam:

— Ne tuhaf, dedi, işin aslında bende bir hokkabazım. Ne rastlantı değil mi? Gerçi bu işi vakit geçirmek için yapıyorum ama, değilmiki bende aynı konu üzerinde marifet sahibiyim? Bu şekilde sadece dostlarımı ve kendimi eğlendiririm. Bana sizin numaralarınızın bazılarını öğretirmisiniz? Zira benden çok üstün olduğunuza eminim.

— Sağ elim bir kazaya uğradı, diye cevap verdi Freddie. Uzun bir süre evvel... Parmaklarım sertleşti... Nasıl olur bilmem ki...

— Hiç önemi yok. Siz bana ağır ağır gösterirsiniz, bende çabukluk la ilerletirim numarayı. Emeğinizi karşılıksız bırakmam.

Gözleri parlıyan Freddie.

— Kabul, diye bağırdı.

Saatine göz atan genç adam.

— Bakın, dedi, bir müşterimle buluşacağım ve sizden kısa bir süre ayrılacağım. İşim çok uzun sürmez. Kırkbeş dakika sonra beni barın köşesindeki sokak başında bekleyiniz. Gelir sizi alırım, sonra da apartmanıma gideriz!

Sarışın genç, ona bir içki daha ısmarladıktan sonra bir şişe viskiyide paket yaptırdı. Gözlerine inanamıyordu Freddie. Her şey bir den nasılda değişmişti!...

— Şişeyi yanıma alayım, dedi delikanlı. Onu size yolda vereceğim.

Borcunu ödedikten sonra iki dolarda Freddie'ye verdi.

— Canınız bir şey daha içmek ister belki... Kırk beş dakika sonra köşe başına gelmeği unutmayın.

Genç adam gittikten sonra Freddie iki doları dikkatle eski ceketinin cebine koydu. Bu parayı şimdi harcamak niyetinde değildi. Genç adam sözünü tutacak ve köşe başına gelecek olursa bir büyük şişe viski beraberinde olacaktı. Gelmiyecek olduğu takdirde ise, ucuz bir meyhanede bu para ile hem iki bardak bira çer, hemde bir tabak sosisli fasulye yiyerek karnını doyururdu.

Ama, saniyeler geçtikçe gönlünü kara bulutlar kaplamağa başladı yeniden. Ya delikanlı onu başından savdıysa? Böyle işler azmı gelmişti başına? İşler tam düzene giriyor diye düşündüğü anlar bir boşlukta bulurdu sonunda hep kendini.

Başını sallıyarak bu kötü düşünceleri geri itti.

Hayır, bu delikanlı iyi kalpli, anlayışlı ve dürüst bir tipti. Gecenin ve gündüzün her hangi bir saatinde işe koşan ya bir sigortacı, yada emlak komisyoncusuydu kuşkusuz. Köşe başında randevu vermesinede gelince, arabasını parkedecek yer bulmakta güçlük çekeceğiydi sadece. Sözünü tutmaması için hiç bir neden yoktu.

Barın arkasındaki büyük saatteydi bakışları.

Onbire çeyrek kala sarsak adımlarla bardan çıkarak köşe başına yöneldi.

Sokak bomboştu ve kendisini bekliyen bir otomobilde yoktu görünürde...

Oh bilmesi lâzımdı. Bu günlerde peşini bırakmıyan kötü talih nasıl olsa ona yine aynı oyunu oynıyacaktı.

Ne yapsaydı? Bu ıssız köşe başında böylesine dikilip ne kadar bekliyecekti?

Tam bir yenilgi içinde dönüp gitmek üzereydiki gri bir otomobil sert bir frenle önünde durdu. Direksiyonda olan sarışın genç adam arakanın kapısını açtı. Freddie içeri girerek yanına oturdu. Araba yeniden hareket etti.

— Özür dilerim, dedi delikanlı, on dakika kadar geç kaldım. Müşterim beni biraz oyaladı. Alınız.

Viski şişesini Freddie'ye uzattı.

Freddie vakit kaybetmeden şişenin kapağını açarak ağzına götürdü.

— Sizi bekletmek istemezdim, diye devam etti delikanlı, söz sözdür. Şimdi yapabileceğim tek şey sizi evime götürmek ve kısa bir süre oradada yeniden yalnız bırakmak. Çok önemli bir iş daha var... ama yine çabuk döneceğim.

— Tasalanmayın, diye cevap verdi Freddie.

Bir kaç dakika sonra genç adam bir yerde arabasını parkederek dışarı çıktılar.

— İlerdeki sokağa kadar yürüyeceğiz. Yürüyebilecekmisiniz?

— Elbette!..

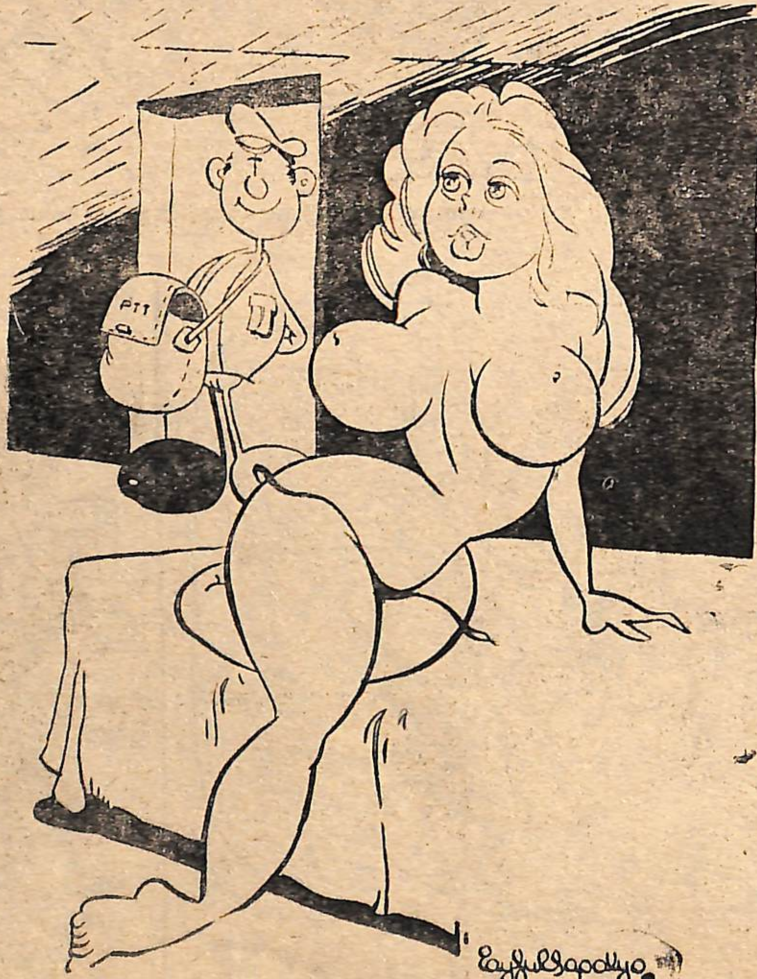
Viski şişesini cebine koyduktan sonra yürümeğe başlıyan Freddie sendeliyordu sarhoştu. Ama bütün sarhoşluğuna rağmen bu dar sokağın hiçte iyi bir semt olmadığını farkediyordu. Doğrusu bu sarışın gencin daha temiz bir semtte oturacağını sanmıştı.

Oldukça eski bir apartmanın önünde durdular. Delikanlı cebinden çıkardığı anahtarla kapıyı açtı. Eski dar merdivenleri çıkmağa başladılar.

Bir aralık tehlikeli bir şekilde ayağı kayan ve düşen Fredle'yi kucaklıyarak kaldırmak zorunda kaldı sarışın delikanlı.

— Dikkat edin dostum!

— Oh... affedersiniz... bir daha düşme, diye kekeledi Freddie.

— Size hergün mektup getirebilir miyim!?...

Bir daire önünde durarak kapıyı açtı genç adam. İçeri girdiler. Elektriği yaktı.

Girdikleri odaya bir göz attı Freddie. Burası ucuz cinsten eşyalarla döşenmişti ama tertemizdi. Bir kadın elinin her köşeden geçtiği besbelliydi.

— Pek lüks değil ama, üzerinde olduğum işi bir başarsam, her şey bambaşka olacak, diye özür diler gibi gülümsiyerek konuştu genç adam.

Sonra, sağ köşedeki bir kapıyı göstererek.

— Uslu uslu oturarak beni bekliyeceksiniz ama, diye ekledi. Zira orada, karım uyuyor!..

— Tamam!

Göz kırparak bu cevabı veren Freddie bir koltuğa attı kendini ve cebinden çıkardığı şişeyi ağzına götürdü.

— Kâğıt ve konturatları imzalar imzalamaz döneceğim. Bu çeşit işlerden nefret ediyorum ama artık bu gece her şey sona eriyor!... en fazla yarım saat sonra buradayım. Siz rahatınıza bakın, dönüşümde biraz bana hokkabazlık numaralarınızdan gösterirsiniz. Ücretinizide dolgun bir şekilde alacağınızı unutmayın!

Genç adam bu sözleri söyledikten sonra yavaşça kapıdan çıktı. Merdivenlerden indi. Arabasını bıraktığı yere koşarak geldi. İçeri girdi, motoru hareket ettirdi sonrada rahat bir nefes aldı.

Bir eliyle direksiyonu kullanırken, diğer eliylede başındaki sarışın peruğunu, takma sakal ve bıyığını çıkardı. Şimdi, siyah saçlı ve bıyıksız bir gençti. Sevgilisi Mili ile olan macerası ilk günler tatlı bir eğlenceydi ama sonra bir kâbus şeklini almıştı. Bu aç gözlü kızı doyurmanın ve kontrol etmenin imkânı yoktu. Tehdit ve isteklerine tahammülü kalmamıştı. Sesi hala kulaklarındaydı:

— Bana lüks bir apartman tut... şık elbiseler al, elmaslar satın al...

— Fakat biliyorsunki bunları yapamam Mili!

— Yaşlı karından daha fazla harçlık iste.

— Yapamam. Borçlarım zaten gırtlağımda...

— Öyleyse bende karına her şeyi anlatırım. Aramızda geçenleri öğrenince oda senin harçlığını büsbütün keser...

İşte böyle. Mili'den kurtulması gerekti. Yaşlı serseriyi barda görünce, Mili'yi sonsuzadek susturmak fikri kesinleşmişti.

Zamanı iyi hesaplamıştı. Mili'nin oda arkadaşı onbeş dakika sonra işten dönecek idi. Oturma odasında sarhoş serseriyi görecek, sonrada Mili'nin cansız vücudunu keşfederek çığlığı basacaktı. İlkin komşular, sonrada polisler üşüşeceklerdi eve. İhtiyar serseri istediği kadar sarışın sakallı bir genç adamdan bahsetsindi... Kim inanırdı ona? Hem sonra, onun gibi bir serseri sokaklarda sürüneceğine, hapiste daha rahat etmez miydi?

....

Yalnız kalan Freddie, merdivenlerden akseden ayak sesleri duyulmaz olunca, doğruldu. Elinde tutmakta olduğu viski şişesini sarhoşluğundan umulmaz bir dikkatle masa üzerine koydu. Sonra ayağa kalkarak ayaklarının ucuna basa basa kapısı kapalı odaya yöneldi. Yavaşça kapıyı açtı. Oda karanlıktı ama, bulunduğu odadan içeri oldukça bol ışık giriyordu. Bu ışıkta, odadaki yatakta yatan bir kadın gördü. Kadının derin bir şekilde uyuduğunu sandı. Ona yaklaştı. Karyoladan sarkan bembeyaz elini tuttu. El henüz pek soğuk değildi. Bu nedenle onun ölmüş olduğunu sarhoşluğu içinde anlıyamadı. Kadının parmaklarında yüzük yoktu. Çevrede de kıymetli hiç bir şey yoktu. Yeniden oturma odasına döndü.

Az evvel, merdivenlerde düşme numarası yaparak genç adamın kendisine sarılmasını sağlamış ve o an, cüzdanını aşırmıştı. O cüzdanı açtı.

Hafif bir hayranlık ıslığı çalmaktan kendini alamadı. Cüzdan para doluydu. Tekrar cebine soktu onu. Uzun zamandan beri böylesi ne çok paraya sahip olmamıştı. Yarılamış olduğu viski şişesini cebine koyarak sokak kapısına yöneldi.

Hay şeytan, kapı eşiğinde durdu. Bir türlü oradan ayrılmak gelmiyordu içinden.

Evet, bir serseri, bir sarhoş, bir hırsızdı o... Ama, onunda bir kalbi vardı!

Bu sarışın genç kendisine öyle iyi davranmıştı ki.. onu soymağı hiçte hoş bulmuyordu yüreği... Bir serseriyse, taş yürekli değildiki! Hem o, gerçekten paraya ihtiyacı olmadığı zamanlar çalmamıştı hiç.

Geri döndü, cüzdanı odanın tam ortasına, sokak kapısından içeri girilince hemen görülebilecek şekilde açık olarak bıraktı.

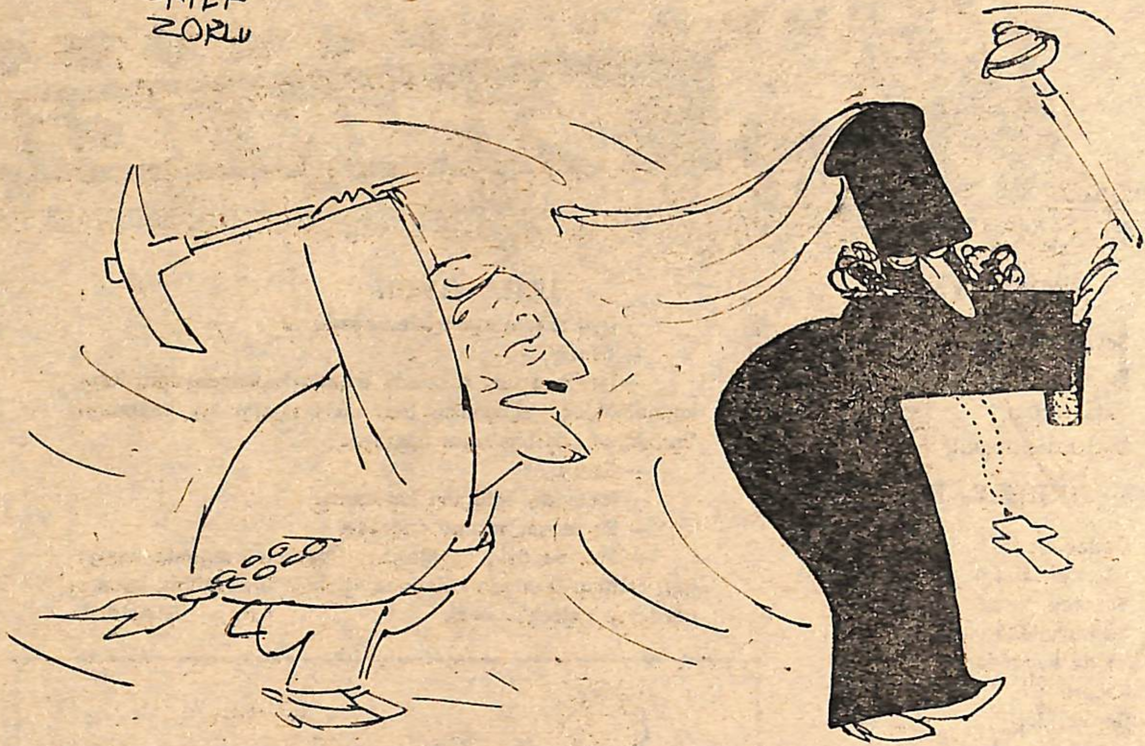
İçindeki kâğıtlara, genç adamın otomobil ehliyetine ve paralarına dokunmadı. Hepsi yerli yerindeydi.

Genç adam az sonra nasıl olsa dönecekti. Cüzdanını yere düşürdüğünü sanacak ve onu alacaktı.

En doğru şekilde, ve ona kendince teşekkür ettiğini sanarak, büyük bir gurur içinde kapıyı çekerek apartmandan çıktı gitti Freddie.

Çeviren : Süheylâ AYKU[T]

Makarios «Barışın temelini attık» dedi

— Benden habersiz temel ha!...

Akbaba

Haftalık Siyasi Mizah Mecmuası

SAHİBİ :
Ergin Ortaç

Yazı işlerini fiilen idare eden
Kadri Yurdatap

Sekreter : Selâmi M. Yurdatap

Dizildiği ve basıldığı yer :
Akbaba Matbaası

İDARE YERİ :
Divanyolu Klodfarer Caddesi
No: 8 - 10, Daire: 3, İstanbul
Telefon · 22 18 11

Dağıtım : Hürriyet Gazete Dağıtımı A. Ş.

NAZLIYA

Seviyorum ya seni;
Bu sana yetmeli.
Yeter artık,
Nazların bitmeli!

DERLER Kİ

Derler ki;
«Sarı öküzün
Yanında duran
Ya huyundan
Ya da suyundan
Kaparmış.»
Derler ki;
«Tatlı dil, yılanı
Kovuğundan çıkarırmış»...
Derler ki,
Türlü herze yerler ki...
Uzatmaya var ama gerek,
Dayanamıyor,
Bedenimdeki yaralı yürek...

Veysel KARASOY
PTT Memuru - Karşıyaka/İZMİR

ZEKÂ MESELESİ

Baba, oğlunun okuldaki başarısı ile çok iftihar ediyordu. Çocuğunun karnesini okurken gururla karısına:

— Hiç şüphe yok, bu çocuk benim zekâmı almış, dedi.

— Orası doğru, diye karısı cevap verdi, çünkü benim zekâm yerinde duruyor.

BEDAVA ÇORBA

Salamon çorba içirmek için oğlunu lokantaya götürmüştü. Oğlan, çorbadan biriki kaşık aldıktan sonra babasının kolunu çekti:

— Baba, çorbanın içine sinek düşmüş!... Salamon:

— Sineği hemen görme.. Sen çorbayı iç. Sonunda sineği gör. Garson sana ikinci bir çorba getirir!...

YAVAŞ TAKİP

Büroya geç gelen sekretere arkadaşı sordu:

— Nerede kaldın ayol!... Patron demindenberi seni sorup duruyor.

Kız, kayıtsız bir tavırla;

— Ne yapayım şekerim, dedi, yolda beni takip eden adam öyle yavaş yürüyordu ki!...

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı sokak No. 61 / MUĞLA

İKİLİ OYUN

— Dün akşam elektrikler söndü ya...

— Evet?

— İşte ben tam o sırada evimin kapısındaydım. Kapı kendiliğinden açılıverdi. Ben de hizmetçi kız sandım. Sarıldığım gibi başladım öpmeye.

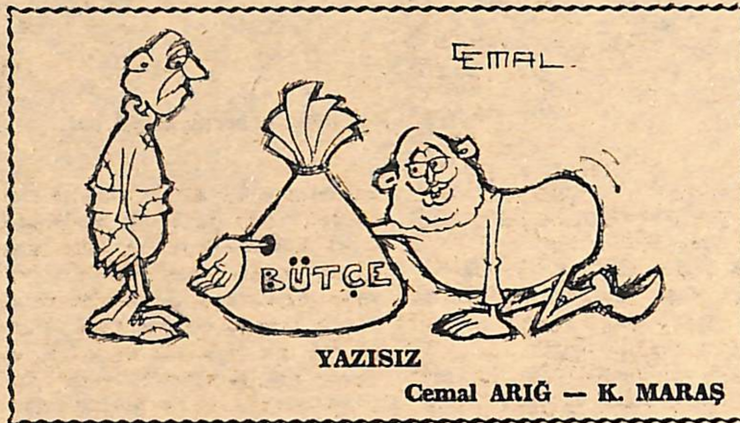
— Sonra?

— N'olacak, öptüğüm karımmış.

— Eh şansın varmış doğrusu.

— Pek de öyle sayılmaz... Öperken ayağımla kapıyı itip, örttüm. O sırada kulağıma «Çabuk ol sevgilim, kocam nerdeyse gelecek» dedi.

ATO — İSTANBUL

YAZISIZ
Cemal ARIĞ — K. MARAŞ

İŞTE ÖYLE BİR ŞİİR

Kör yarasalar karanlığın gözünü oyuyor
Gecenin kanını emiyordu.
Para gücüyle bir hacıağa, pis zampara
Boyalı bir kadını, muz soyar gibi, soyuyordu.
Sahil yolunda bir sarhoş, rüzgâra karşı işiyordu
Bir taraftanda, ufaktan ufağa
Zühtü türküsünü söylüyordu...

Yılmaz KOCABALI

— Ulan herif yine nerelere sıvıştın?.. Bak sana bir sürprizim var!...

Seçkin TEMUR — ANKARA

KİM GİTSİN?.

Küçük Burak ailenin ilk çocuğu idi, bu yüzdende her arzusu yerine getiriliyor elbebe gülbebe büyütülüyordu. Fakat ne varki bir gün annesinin bol entariler altında dahi varlığını gizlemediği müstakbel kardeşinin varlığı gözünden kaçmadı ve bütün içtenliğiyle bu ne böyle dedi.

Annesinin cevabı şu oldu «yavrum seni çok seviyoruz biliyorsun fakat yanlızlık Allaha mahsus senin herkes gibi oynayabileceğin sevebileceğin bir kardeşin olsun isteriz tabiiki sende istersin, onun için ben yakında doğum evine gidip bir hafta kadar kalıp bebeklerin en güzelini seçip sana kardeş olarak getireceğim» dedi.

Küçük Burak bir kardeşe kavuşacağı için önce sevindi, ancak çok sevdiği annesinden de ayrılmayı bir türlü kabullenemiyordu, şöyle dedi «iyi güzel amma anneciğim, sen gitmesen de senin yerine babaannem gitse olmaz mı?»

Yılmaz KOCABALI
Tariş — İSTANBUL ŞB. Sİ

TAZE

Birinci müşteri:

— Garson bana balık getir.

İkinci müşteri:

— Bana da balık getir, fakat taze olsun...

Garson içeriye bağırır:

— İki balık... Birisi taze olsun!...

Hilmi KURAN
Kiramettin mah. Basmacı sokak No. 61 / MUĞLA

ÖRDEK

Herkesin ördek diye andığı ve böyle çağrıldığı zaman kızan bir adam varmış. Bir gün kahvede oturur ve konuşurken birisi:

— Bu gün galiba yağmur yağacak.

Deyince, ördek kalkmış herifi dövmüş. Kendisine:

— Neye dövüyorsun?

Demişler. O da:

— Bana ördek dedi demiş.

Yok canım o sana böyle bir lâf etmedi. Yağmur yağacak dedi.

Adam:

— İyi ya, demiş . Yağmur yağar sel olur, sellerden göl olur, göl de de ördek olur.

Ümit KAYAÇELEBİ / VAN

BİR KONUK BİR HÖDÜK

MERHABA HÖDÜK ABİ! İLK DEFA İŞE YARIYOM GALİBA BENİ İSTETMİŞSİN!

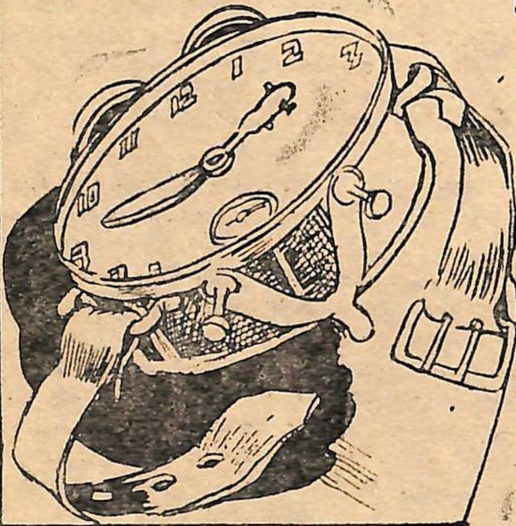
HOŞ GELDİN MADİK NURİ... GEL BİRAZ SOHBET EDELİM SENİNLE..

İŞLER NE ALEMDE! GEÇİMLE ARAN NASIL?

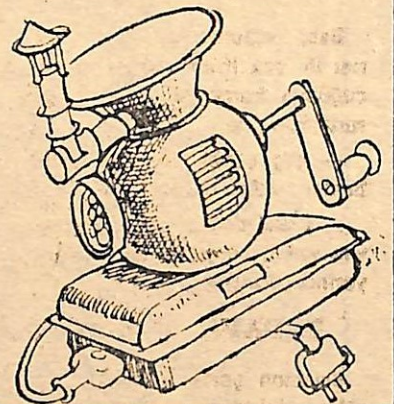
İŞLER BERBAT ABİ! MİLLET GÖZÜNÜ AÇTI. MAL SATMAK İMKANSIZ OLDU.

ŞU KIRK MİLYONDA HİÇ ENAYİ KALMADI MI SENİN İÇİN

KALMADI ABİ KALMADI! BAK ŞİMDİ ELİMDE TAHTAKALE MALI SU GEÇİRMEZ SAATLER VAR SATABİLİRSEN SAT!

Bir Çizerin Kaleminden

— Adam bir kahkaha atıp, iki kalem pirzola yedi... Üstüne bir bardak su içmesin mi?...

PİRZOLA UCUZLUĞU

«Allah ağlatmasın» derler «güldürmesin» demezler. Gerçekten, gülmek güzel şeydir... Herkes gülmek ister!... Hele etin 70 - 80 liraya çıktığı bu zamanda, kim gülmek istemez?..

Ne demiş, bir ünlü kişi: «Bir kahkaha, iki kalem pirzola yerine geçer!» demiş. Kuşkusuz, bu sözün bir anlamı var! Bu söze, «gülse gülse kasaplar güler..» diyeceğim ama, benim de gülesim geliyor!... Neden mi?. Bir adam düşünün ki.. Cebinde yarım ekmek alacak parası yoktur...

Bu adam nasıl güler? Gülerse, kendi haline güler... Bir kahkaha atıp, iki kalem pirzola yemiş olur ama, (yesin afiyet olsun) karnı gene zil çalmağa devam eder.

Galiba, bu gibi sözler, toklar için söylenmiş olmalı. Bazı kişilerin, neden hep asık suratlı olduğunu anlıyor gibiyim... Onların bir kahkaha atıp iki kalem pirzola yemeğe.. Hiç mi, hiç ihtiyaçları yoktur. Kasaba bir telefon, bir kahkahadan daha geçerlidir onlar için...

Oysa, pirzola alıp yiyemeyenleri güldürmek ne kadar da kolay oluyor.. Ekrana sık sık gelen iki komik var. (Nokta ile Virgül) bizleri güldürmek için ne yapıyorlar sanki?.. Hiç!... Karikatüristlerin çize çize canını çıkardığı bir (Açık oturum) vardır.. İki veya üç, (çıplak adam) demektir bu. İşte geçenlerde onu işlemişler. Belden yukarı soyunmuşlar... Neymiş efendim (açık oturummuş) Gel de gülme. Gel de, bir kahkaha atıp, iki kalem pirzola yeme!.. Televizyonda pirzola o kadar ucuz ki.. Görmüyorlar mı bu ucuzluğu.. Bre insafı İnsafsız kasaplar... İnsafa gelin biraz!... İçinizde, benim bu yazımı okuyup pirzola yemeğe kalkanlar olabilir... (Afiyet olsun) derim. Fakat, önemli olan; kasaptan pirzola alıp yemektir.. Alın da göreyim sizi!...

Size söylüyorum.. Size! Dargelirliler, emekliler, dullar, yetimler, memurlar!...

ŞİİR GİBİ

Olur a..
Şans bu ya!...
Büyük
İkramiye çıktı
Çıkmaz sokakta
Rıfkı'ya!...

●

EVLİYMİŞ!...

Nikâh dairesinin kapısı açıldı kalabalık içeri daldı... Bu arada; bir kadın, bir adamın ayağına bastı...

«Boşuna çaba» dedi adam «Ben evliyim!»

TEŞEKKÜR BORCU

Geçenlerde.. Meyhaneden tanıdığım, fakat kendisini görünce kolay tanıyamadığım, bir eski arkadaş çıka geldi. Bana bir (teşekkür) borcu varmış, onun için gelmiş!...

Durumundan parasız olduğunu anladığım bu arkadaşa bir kaç kuruş verdim...

(Teşekkür) edip gitti...

DÜŞENİN DOSTU

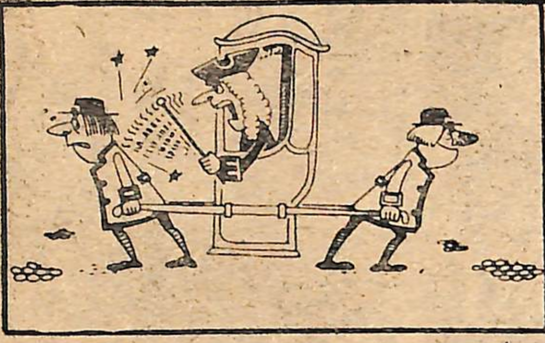
«Düşenin dostu olmaz» dedi Kerim Düşmezoğlu. Ben karşı çıktım. «O düştüğün yere bağlı» dedim. Sen gidip düşmanının tepesine düşersen elbette olmaz... Düşeceğin yeri bileceksin arkadaş!...

«Valla» dedi nereye düşersen düş, durum değişmez... Düşenin dostu olmaz. Olmaz olur mu?.. Kimden, nerden düşmüşse düşmüş.. Yere bir on lira düşmüştü. Düşenin dostu olmaz mı?.. Vay efendim vay!... Bir sürü insan hemen dost elini uzattı, düşeni yerden kaldırmağa kalktı!.

OLMADI MI ?

Her gün trafik kazası olur.. Yüzlerce yurtdaş ölür.. Hâlâ (kaza) deriz ne kazası be! çoktaan vilâyet oldu!...

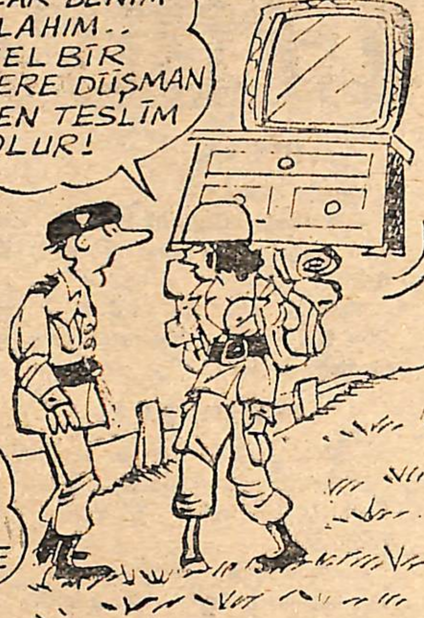
dünya Karikatürleri

-BİRAZ HIZLAN.DALGACI! BALOYA GEÇ KALDIM!..

kadın askerler...

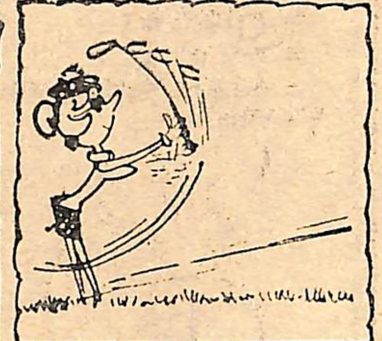

-SÖYLEYİN ŞUNA! BURNUMU BIRAKSIN GARSON.

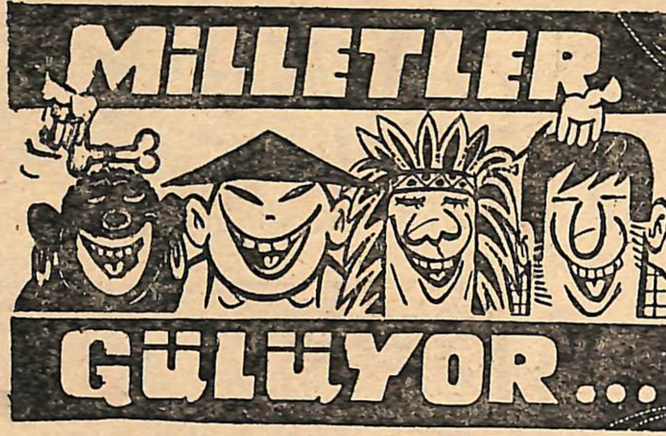

-YUMURTLARSAN SANA GÜZEL BİR TAVUK HEDİYE EDERİM!

Yazısız

— Ne zaman mı dönüyorum... Söylemem kocacığım... sürpriz!...

TA... TA... TA...

Sivil hayatta tamirci olan keke me gence, askerde çavuş sordu:

— Mesleğin ne?

— Ta... ta... ta...

— Anlaşıldı. Makineli tüfekçilere yazın onu!

HURRA!

Yargıç, bağırdı:

— Salonda sükutu ilk bozacak olan derhal evine gönderilecektir!

Mahkûm, oturduğu yerden:

— Hurra... diye bağırarak tepinmeğe başladı!..

BELMONDA

Ünlü aktör Belmonda bir sinema festivalinden çıkmıştı. Ona, festival hakkındaki fikirlerini sordular.

— Anladığım kadarile, festivali bazıları hiç iyi bulmuyorlar, bazıları ise çok kötü buluyorlar, cevabını verdi Belmondo!.

OLMAYACAK ŞEYLER

Biri kütüphaneye girmişti. Görevliye:

— Bir kitap istiyorum, dedi.

— Adı ne istediğiniz kitabın? diye sordu görevli.

— (Erkek kadına emrediyor).

— Anladım. Olmıyacak şeyler bölümünde arayınız bu kitabı.

SEKS DERSİ

Öğretmen, ilk insanın yaratılışını, Ademle Havva'yı anlatıyordu. Bir öğrenci ayağa kalkarak:

— İlk insanın yaratılışını hepimiz biliyoruz efendim, dedi. Siz bize ikincisinin nasıl yaratıldığını izah edin!.

NEDENİ

Öğretmen okuluna girecek öğrenci adayları testlere cevap veriyorlardı. Sorulardan biri şuydu: «Neden öğretmen olmak istiyorsunuz? Üç neden söyleyiniz»

Bir öğrenci bu soruyu şöyle cevaplandırdı:

Üç ay tatil için. Haziran, Temmuz, Ağustos.

SOYUT!

Öğretmen:

— Soyut bir şey, elle tutulamıyacak bir şey demektir, diye öğrencilere ders veriyordu. Sen Paul, bana bir örnek ver bakalım.

Çocuk yutkundu:

— Öhö... Ateşte kızdırılmış demir, diye cevap verdi!

ŞOK!

— İşte artık tamamen iyileştiniz, dedi ruh doktoru hastasına.

— Tamamen mi? Hiç bir şeyim kalmadı mı?

— Hayır.

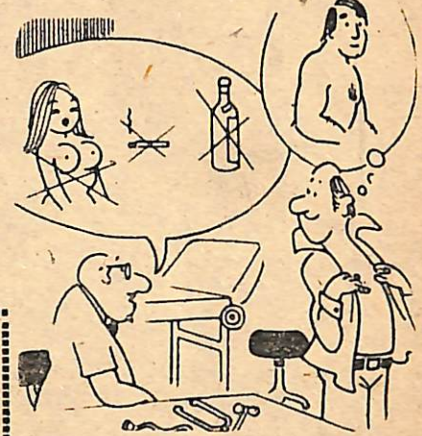
Ve hasta, doktorun gırtlağına sarılarak onu baygın hale getirdi. Doktor bir hırıltı halinde:

— Fa... fakat...si...ze iyileştiniz... diyorum...

— Doğru. Ama dün, Napolyon idim. Bu günse bir hiç!.

Yazısız

Yazısız

HESAP

Araları açık olan iki İskoçyalı uzak bir yerde düello etmeye karar vermişlerdi. Beraberce istasyona geldiler, gişeye sokuldular. Biri gidiş dönüş bileti istedi, diğeri sadece gidiş bileti aldı. Gidiş dönüş bileti alan:

— Anlaşılan, vuruşma yerinde kalacağına kendin de inanıyorsun, dedi. Diğeri gülerek:

— Hayır, kalmıyacağım, cevabını verdi. Çabucak hesabını görüp, senin dönüş biletini kullanacağım!

ÜÇ OLAY

Bekârlığı seven, müzmin bekârlardan biri, bir gün bir arkadaşına:

— Garip olan şu ki, dedi, insan hayatının en önemli üç olayında zekâ hiç rol oynamıyor: Doğum, ölüm...

— Ya üçüncüsü nedir? diye arkadaşı sordu.

— Ne olacak, tabiiki evlilik!.

DAVETİYE

Şöhretli bir tiyatro yazarı, ağır tenkitlerile tanınmış bir eleştirmene telgraf çekti. Şunlar yazılıydı telgrafta: «Yeni eserim sahneye konuyor. Birinci gece için sana iki koltuk ayırdım. Bir arkadaşın varsa eğer, onu alıp getirebilirsin...»

Eleştirmen, tiyatro yazarına şu cevabı yazdı: «Birinci gece gelemem, önemli bir işim var. İkinci gece gelmek istiyorum. Eseri bir geceden fazla oynatırlarsa tabii!»

— Ne?.. Ev sahibine bir yıllık peşin mi vereceksiniz?.

HAYAT

Bir yayınevi sahibi, yeni yazarlardan birine çıkışıyordu:

— Romanınızı okudum, ne biçim roman bu? Bir tek ölü bile yok içinde... Oysaki, bir romana hayat veren sadece ölülerdir!...

HATIRLAMIŞ

Kadın, radyodaki müziği duyunca, gazeteye dalmış olan kocasına:

— Bu parça sana neyi hatırlatıyor? diye sordu.

— Hatırlıyamadım, dedi kocası.

— Yazık, yazık... Komparsita... Düğünümüzü bu parçayla açmıştık.

Aradan bir kaç gün geçti. Radyoda bir pop müziği çalıyordu. Kadın:

— Bu parça bir şey hatırlatıyor...

— Derdemez, kocası sözünü keserek:

— Bu sefer beni mahcup edemezsin, diye atıldı, otuz sene önce düğünümüzü bu parça ile açmıştık!..

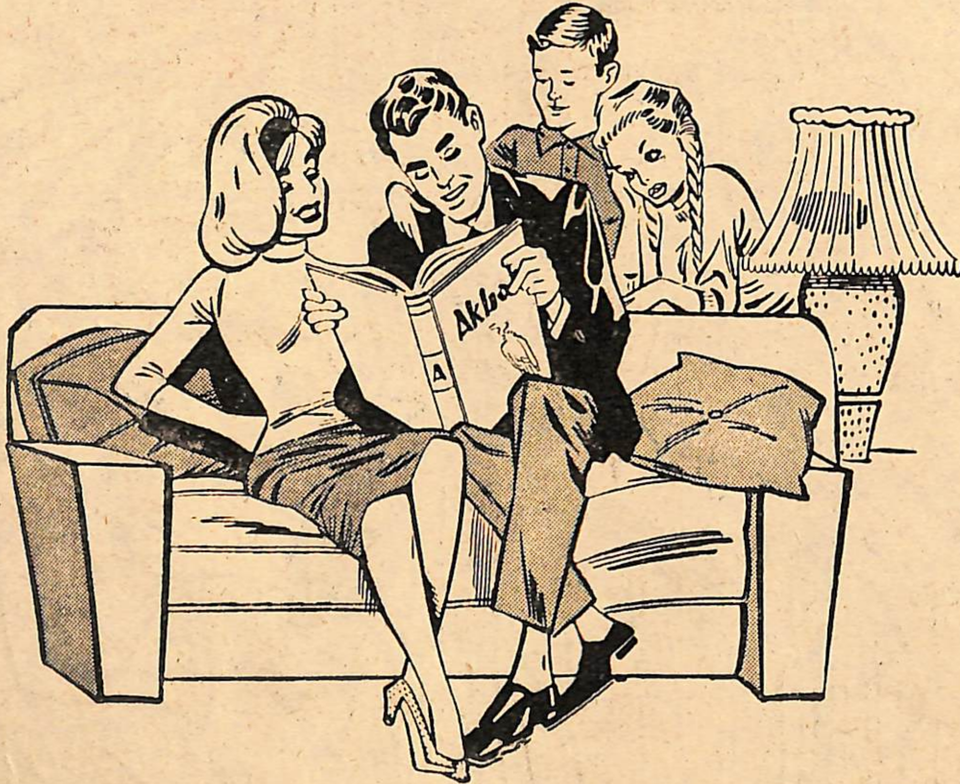
TÜRK BASININDA

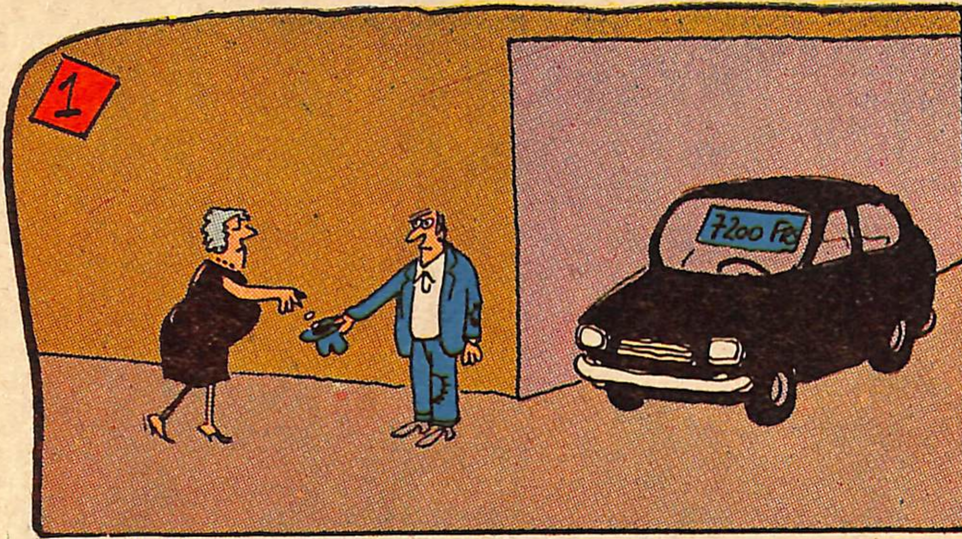
55

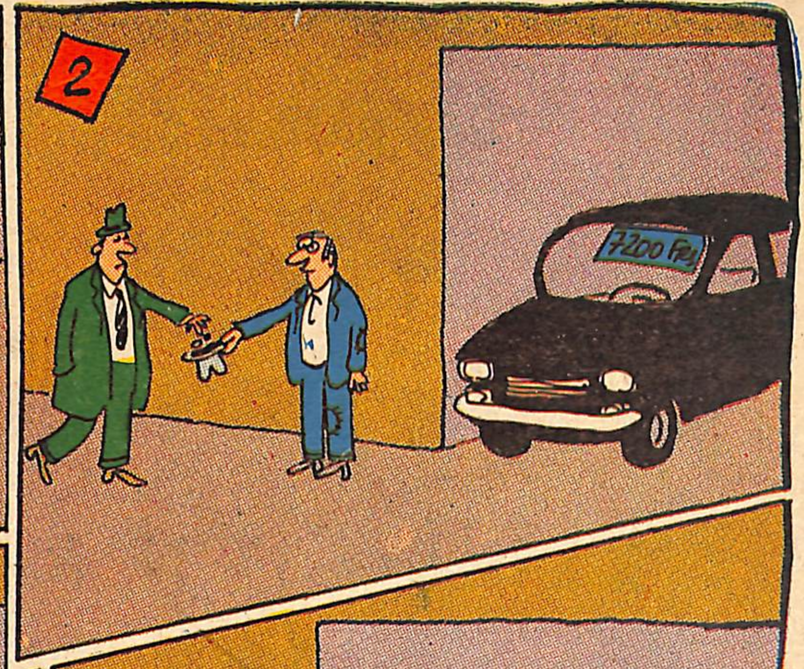
YILI AŞAN İLK VE TEK MİZAH DERGİSİ

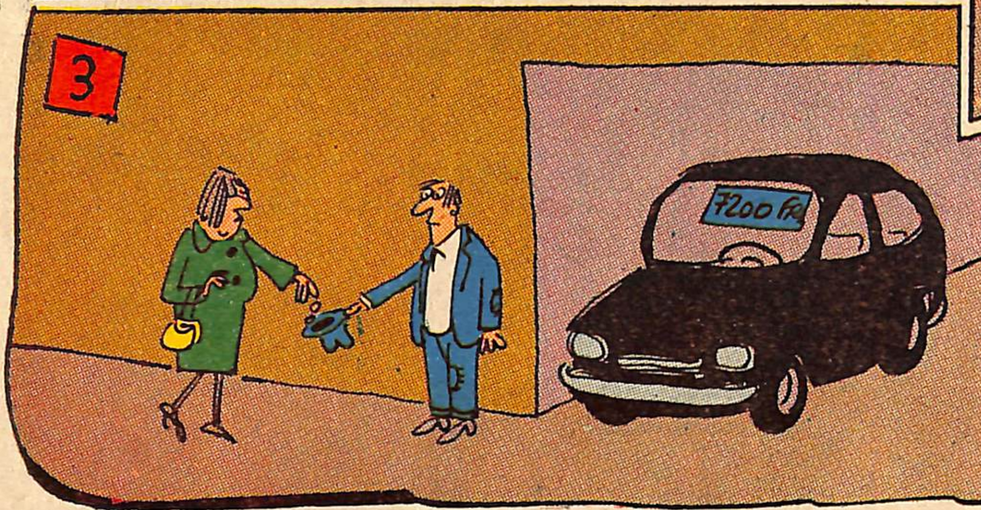
Akbaba

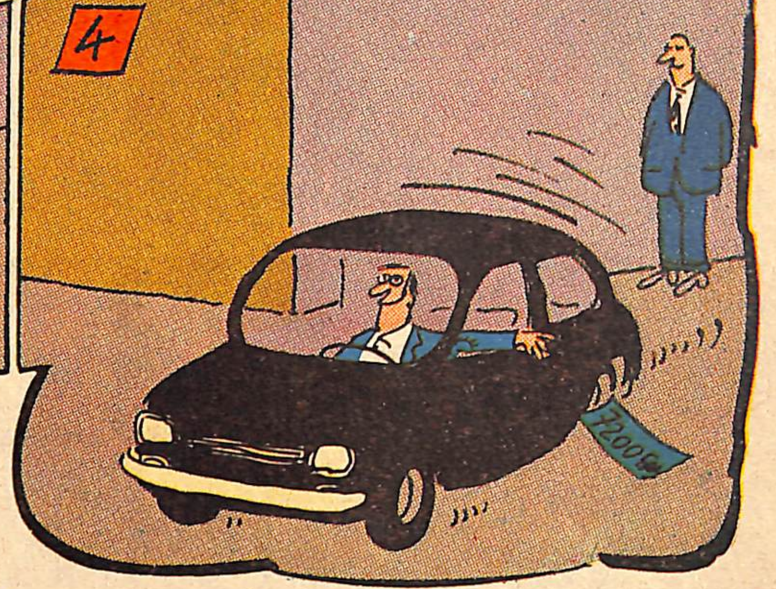
EVİNİZİN NEŞESIDİR

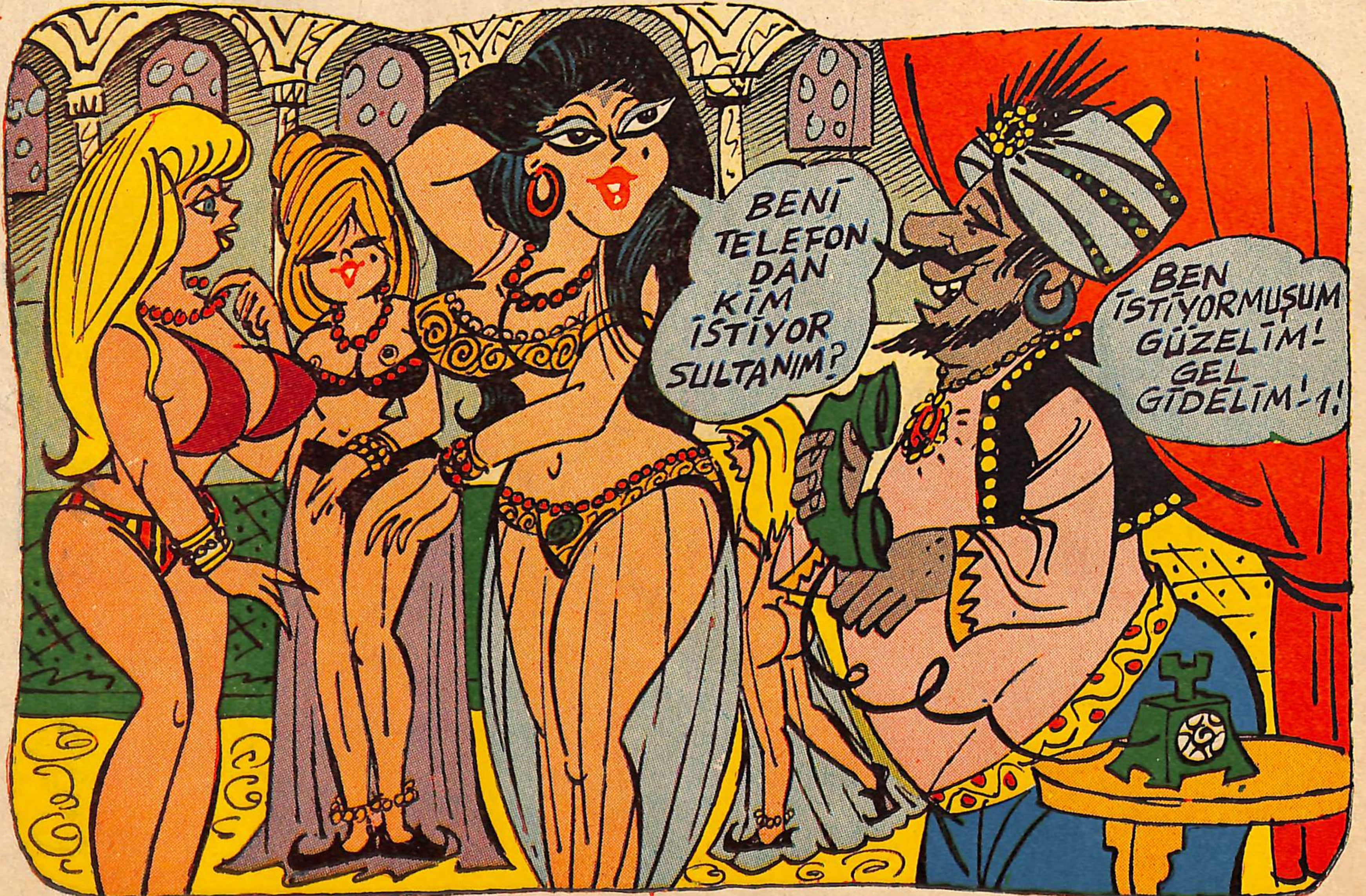

1
7200 Fr

2
7200 Fr

3
7200 Fr

4

Akbaba

BENİ TELEFONDAN KİM İSTİYOR SULTANIM?
BEN İSTİYORMUŞUM GÜZELİM! GEL GİDELİM! 1!